

demokrasi için **BİRLİK**

DİB-Avrupa Komitesi MERKEZ YAYIN ORGANI

YIL: 2/1983

SAYI: 9

DM.1,50

ÖLÜM

FÜZELERİNE

HAYIR!

Hitler faşizminden 50 yıl sonra... Antifaşist Hafta

30 Ocak 1933'de tam 50 yıl önce iktidara gelmişti Hitler Faşizmi. Dünya egemenliği için Sovyetler Birliği'ni yok etme çılgınlığı ile tüm dünyayı asırların en korkunç felaketine sürüklemişti.

Bu nedenle 30 Ocak 1983, F. Almanya'da faşizmin ve savaşın tekrar lanetlendiği bir tarih oldu. Faşizme, savaşa ve atom füzelerine karşı, aynı felaketin bir daha yaşanmaması için, eylem birliği günü oldu.

Faşizm yıllarında anti-faşist direnişinde yer almış, konsantrasyon kamplarında yaşamış olanların örgütü VVN/

Anti faşistler Birliği ile birlikte komünistler, sosyal demokratlar, sendikalar, gençlik ve kilise örgütleri bir hafta boyunca faşizme ve savaşa karşı eylemler düzenlediler.

Açık oturumlar, tartışmalar, sergiler, toplantılarla faşizmin insanlığa düşman, ırkçı, şoven yapısı, sınıfsal karakteri bir kez daha sergilendi. O yıllardaki yahudi düşmanlığı ile bugünkü yabancı düşmanlığı lanetlendi.

29-30 Ocak günleri ise birçok F. Almanya kentinde yaklaşık 110 bin kişinin katıldığı mitingler yapıldı. F.Almanya, ve diğer ülke işçileri, demokratları, barış savunucuları, Köln, Frankfurt, Hamburg, Hannover, Münih ve Mössingen'de "Tekrar faşizme, tekrar savaşa Hayır, yeni Atom Füzelerine HAYIR" diye seslerini birleştirip tüm dünyaya seslendiler.

Yapılan eylemlere Türkiye işçileri de yoğun olarak katıldılar. DİB-FAK, Fİ-DEF, GERÇEK ADK, KKDK, ve KÜRT HALKEVLERİ de ortak bir bildiri yayımlayarak " FAŞİZME VE SİLAHLANMAYA KARŞI, DEMOKRASİ VE BARİŞ MUCADELESİNİ GÜÇLENDİRELİM " çağrısında bulundular.

29-30 Ocak yürüyüşlerinden bir görüntü. Diğer şehirlerde olduğu gibi, Köln'de de antifaşist direnişçiler en ön saflardaydılar. Nazilerin konsantrasyon kamplarında kendilerine giydirilen elbiselerle yürüdü çoğu. O günlerin unutulmadığını tekrar hatırlatmak, faşizmin azgın zulumunu tekrar gözler önüne sermek için.

Frankfurt Gençlerbirliği Kongresi yapıldı

Frankfurt Türkiye Gençler Birliği (FTGB) kuruluşunun altıncı yılında 5. Genel Kurulunu yaptı.

Delegeler, altı yıldır Gençler Birliği'ne tüm yüreklerini verdiklerini, onun başarılarıyla övündüklerini, başarısızlıklarına ise üzüldüklerini, ancak yılmadıklarını belirtmişlerdir. Birinci Genel Kurulda verdikleri sözü 5. Genel Kurulda yerine getirdiklerini, kendi örgütlerine sahip çıktıklarını vurgulamışlardır.

Genel Kurul üyeleri, kuruluşlarını izleyen yıllarda oldukça başarılı çalışmalar yaptıklarını söylemişlerdir. Daha sonraları, özellikle de son iki yıl içinde duraklamaya, giderek gerilemeye ve yalnızca isim olarak var olmak gibi bir tehlike ile karşı karşıya kaldığını dile getirmişlerdir. Hoşnutsuzluklarını ve yaşanan bugünkü durumu, bir önceki Genel Kurulda dile getirdiklerini belirten delegeler, eleştirilerine kulak tıkanmadığını ve dikkate alınmadığını anlatmışlardır. Bu yüzden de 5. Genel Kurulun, bu sorunları ve gelecekteki çalışmalarını canlandıracak ve etkinleştirecek bir işlev göreceği inancı ifade edilmiştir.

Genel Kurulda dile getirilen eleştiriler, daha öncekilerden ayrı olarak hem içerik hem de biçim açısından değişik bir özellik taşıyordu. Eleştirilerin ana doğrultusu, Genel Kurul öncesi FTGB üzerinde hakim olan politikanın yanlışlığına göstermeye ve ortadan kaldırmaya yönelikti. Delegelere göre, var olan bunalım ve sorunların kaynağında, izlenen yanlış politika yatmaktaydı.

Genel Kurulda, Yönetim Kurulu'nun, FTGB'nin tarihinde ilk kez yeni dönemde çalışacak Yönetim Kurulu aday listesini saptamadan gelmesi belirtildi ve bu tutumu eleştirildi. Ne var ki, delegelerin büyük çoğunluğu, Yönetim Kurulu'nun aday listesi yoksa bizim var diyerek kongreyi işlevsel kıldılar.

Bunun üzerine, işi istedikleri yönü götürmeyen eski yönetim kurulu, bu kez ele kağıt ve kalem alarak isim belirlemeye başlamışlardır. Eski yönetim kurulunun hazırladığı listeden yalnızca bir kişi, yeni yönetim kuruluna girmiştir.

Seçimlerden sonra, delegeler "FTGB'mize sahip çıkacağız!" dediler. 5. Genel Kurul, Divanın okuduğu ve Demokrasi için Birlik Frankfurt komitesi adına gelen başarı ve dayanışma mesajı ile çokkulu bir biçimde son buldu.

Gelsenkirchen Derneği: "Saldırlara birlikte karşı koymalıyız"

Gelsenkirchen ve çevresi Türkiye İşçiler Derneğine 11 Kasım 1982 tarihinde Alman faşistlerce yapılan ve maddi hasara yolaçan saldırıyı kınamak amacıyla 11 Aralık günü bir toplantı yapıldı.

Toplantıyı açan dernek başkanı Hüseyin Sever, katılanları selamladı ve en geniş dayanışmayı gerektiren böyle bir toplantıda, diğer örgütleri de aralarında görmeyi istediklerini, tüm çabalarına karşın geleceğizlerinden üzüntü duyduklarını belirtti. Hüseyin Sever sözlerine devamla şöyle konuştu: "...biz gelecekte de, nedeni ne olursa olsun, yabancı düşmanlığı politikasına karşı çıkan herkesle ve kuruluşla dostluk ilişkilerimizi geliştirmek ve güçlendirmek için elimizden gelen her türlü çabayı göstereceğiz... Halkların arasına saçılan nefret tohumları hiç kuşkusuz, kimi yerlerde belirtildiği gibi, halkların ruh halinden, sosyopsikolojisinden kaynaklanmamaktadır... Sorun politiktir ve belirleyici faktör her şeyden önce ekonomiktir. Bir zamanların 'mucize ekonomi, örnek ekonomi' masalı, şimdi gittikçe daha yüksek boyutlara eri-

şen genel krizin gölgesinde sona ererken, işsizlik iki milyon sınırını aştı. Krizin yükü gene emekçilerin omuzlarına yüklenmekte, fatura yine işçi sınıfına ödetilmek istenmektedir. Krizin gerçek sorumlusu tekelcilerle milyonlarca 'vergi hediyesi' yapılırken, işçiden, emekçiden devamlı 'özveri' istenmektedir!" Sever konuşmasını şu sözlerle bağladı: "Birleşirsek, dayanışmamızı daha ileri düzeylere ulaştırabilirsek mutlaka başaracağız. Elbirliği ile tehlikeli planları bozacağız. Yaşasın halkların kardeşliği, dostluğu ve dayanışması!"

Daha sonra Demokrasi İçin Birlik Avrupa Komitesi (DİB-AK) GYK üyesi Safer Çınar'ın yönetici olarak katıldığı podyumu, IG Metal Gelsenkirchen Sekreteri Herbert Ulotowski, Katolik Kilisesi Papaz'ı Josef Thesing, Yabancılar Meclisi Danışma Kurulu Başkanı ve Gelsenkirchen Belediye Başkanı adına Günther Lefond, Evangelis Kilisesi adına Papaz Kurt Struppeck, SPD eyalet milletvekili Hans Frey, Essen Üniversitesinden Prof. Esser'den oluşmuştu. Konuşmacılar teker teker görüşlerini açıkladılar. Saldırının

protesto ettiklerini belirten konuşmacılar, özellikle politik kuruluşlara ve sendikalara bu konuda büyük görevler düştüğünü söylediler. Belli çevrelerin sayısal verileri kötüye kullanarak yabancı düşmanlığı yaptığı belirtildi. Yabancılar kendi sorunlarını çözebilme yolunda bir adım olarak yerel seçim hakkı verilmesi istendi. İşyerinde yerli ve yabancı işçilerin dayanışma içinde çalışmaları, ancak dışarda bunun devam ettirilmediğini, bu soruna eğilimesi gerektiği vurgulandı.

Toplantıyı yöneten DİB GYK üyesi Safer Çınar, yabancı işçilerin eşit haklara sahip olmalarının, yabancı düşmanlığına karşı en önemli adım olacağını, sorunların çözülmesi için tüm emekçilerin F. Almanya'da ortak savaşım vermeleri gereğine işaret etti.

Dernek Başkanı Hüseyin Sever "..... çoğunluğumuzun üyesi olduğu sendika temsilcisinin, kilise temsilcilerinin, demokrat politikacıların, kent yönetimi temsilcilerinin, üniversite temsilcisinin aramızda oluşu, yabancı düşmanlığı karşısında tek bir ses oluşumuz, bizleri güçlü kılan en büyük etken oldu" diyerek teşekkür etti ve toplantıyı kapattı.

Silahlanma ve Savaş

HAYIR!

Barışı güvenceye almak görevi günümüzde niçin 1 numaralı sorun durumuna gelmiştir?

Gecen yüzyılda savaşların gösterdiği evrime bakalım. İlk dönemlerde savaşlar yerel veya bölgesel niteliklerdi. Fakat ne zaman ki dünyada kapitalist ekonomi doğdu, ne zaman ki tekeli kapitalizm egemenlik sağladı, işte o zaman savaşlar tüm dünyayı kucaklayan özellik kazandı. Tekellerin, zaten bölüşülmüş olan dünya pazarlarını yeniden paylaşmaya kalkışmaları 1914'de Birinci Dünya Savaşı'nı ateşledi. Çeyrek asır sonra, gene aynı şekilde sermayenin doymaz emellerinin yönlendirdiği faşist Almanya, bu sefer dünya egemenliği sağlamak için yeryüzündeki tüm insanlığa ikinci felaketi getirdi.

Tarih kanıtlamıştır ki, sömürü ve "daha çok kar"ı temel alan özel mülkiyetin egemenliği, toplumsal gelişmenin nesnel yasalarının işleyişini çarpıtmaktadır. Onlara iğrenç ve insanlık düşmanı işlevler yüklemektedir. Hiç kuşkusuz, dünya savaşları böylesi bir çarpıtmanın en korkunç ve en çarpıcı örneği. Üretim araçlarının özel mülkiyeti kendi nesnel yasasını, tüm dünyayı saran askeri çelişkiler biçiminde ortaya koyuyor. Bunun ise insan yaşamını ve insan dehasının yarattığı tüm maddi değerleri korkunç şekilde yoketmeye yönelik özelliği gizlenemez. Nitekim Birinci Dünya Savaşı, son üç asırda yapılan tüm savaşlardan daha fazla, 20 milyonu aşkın yaşama malolmuştur. İkinci Dünya Savaşı süresince ise (1939-1945) 55 milyon dolayında insan ölmüş ve 25 milyonu sakat kalan 35 milyon insan yaralanmıştır.

Sovyetler Birliği'nin ve bir bütün olarak sosyalist sistemin dünya barışı için takındıkları ısrarlı ve kararlı tutum, o günlerde olduğu gibi günümüzde de büyük önem taşıyan; insanlığın, toplumların ilerlemesi için gerekli olan nesnel koşulları olgunlaştıran olumlu süreçlerin başlıca garantisidir. "Barış için!" şiarı Ekim Devrimi'nden bu yana tutarlılık ve kararlılıkla bu ülkelerin, sosyalizmin bayrağı olagelmıştır. Birinci Dünya Savaşı'na karşı Bolşeviklerin kararlı tutumu, İkinci Dünya Savaşı'nda da sürdürülmüş, Sovyetler Birliği Alman faşizminin azgın saldırısını yenilgiye uğratan temel güç olmuştur.

Bu felaket günleri ertesinde sosyalist sisteme ve özellikle Sovyetler Birliği'ne karşı emperyalist devletler bir bütün olarak saldırılarını sürdürmüşlerdir. Silahlanma ve savaş hazırlıkları hızla devam etmiş, yaratılan soğuk savaş psikolojisi ile kapitalist ülkeler işçi sınıfı hareketi baskı altına alınmaya, bağımlı ülkelerin kurtuluş hareketleri azgın yöntemlerle ezilmeye çalışılmıştır. Kapitalist ülkeler ve emperyalizma bağımlı az gelişmiş ülke halklarının ekonomik-demokratik-ulusal haklarının adım adım geri alınması, kitlelerin korkotularak yığınlık ve çaresizliğe itilmeleri, antikömünizm propagandaları ile işçi sınıfı ideolojisinin kazanması veya saptırılması aracı olarak kullanıldı, savaş hazırlıkları ve savaş psikolojisi kullanılmaktadır. Aynı zamanda tekellerin sömürsü katmerleştirilerek, Şili, Türkiye vb. ülkelerde faşist darbeler tezgahlanarak, faşist, gerici hareketler beslenerek, Küba, Vietnam, Angola, Nikaragua vb. ülkelere karşı devrim ihraç edilmeye çalışılarak saldırılarını sürdürdükleri emperyalizm, Polonya'da olduğu gibi, sosyalist ülkelerin iş işlerine karışmada tereddüt göstermeyip provokasyonlar düzenlemeye, sosyalist sisteme karşı saldırısını hafifletmemeye özen gösterdi durdu ABD'nin başını çektiği emperyalist saldırganlık. Lübnan'da, El Salvador'da katliamlar örgütlemekten, desteklemekten bir adım geri durmadı.

Günümüzdeki nükleer harmanlar, bir kaç dakikada yüzlerce milyon insanı yokedivercek güce ulaştı. Bununla yetinmeyen emperyalizmin çılğınca nükleer silah üretimini arttırması, yanlışlık ve kaza sonucu kullanım tehlikesini büyüttüğü gibi, bunların maceracı kullanımının kontrol edilememesi tehlikesi artmaktadır. Nitekim Reagan'ın "sınırlı bir nükleer savaş olasılığı"ndan bahsetmesi, böyle çılğınlıkların açık göstergesidir. Nükleer savaşta bir adım sonrasını kontrol etmek, günümüzde iyice olanaksızdır. Askeri teknoloji ve silahların gelişimi öyle bir sürece gelmiştir ki, yeni ve daha fazla korkunç yokediciler silahlar çok kısa zamanda üretiliyor, hızla yayılıyor. Asıl tehlikesi, bunların geliştirilmesi, üretilmesi ve yayılması, silahlanmaya son verme yolundaki politik girişimlerden, gelişmelerden çok daha hızlı yol almaktadır. Bilimsel araştırmalara göre günümüzde her erkek, kadın ve çocuk payına 15 ton TNT düşmektedir.

Sonuçta silahlanma yarışı savaş tehlikesini arttırmaktadır. Fakat aynı zamanda barışı zorlaştırarak diğer önemli bir dizi sorunun çözümüne de engel olmaktadır. En başta doğaldır ki, askeri harcamalar muazzam bir savurganlık yaratıyor. Birleşmiş Milletler'e göre askeri harcamalar yılda 500 milyar Dolar veya her dakikada 1 milyon Dolar'a ulaşarak 1900'den bu yana 30 misli artmıştır. İkincisi, silahlanma yarışı artan boyutlarda az gelişmiş ülkeleri de hızla çekim alanına almaktadır. Az gelişmiş ülkelerde sömürgeciliğin, ekonomik geriliğin aşılması,

gelecekte devletlerarası sağlıklı ilişkilerin sağlanabilmesi ve genel olarak insanlığın ilerlemesi, bu tür ülkelerin silahlanma yarışında yer almamaları gerekmektedir. Son 20 yılda bu tür ülkelerin askeri harcamaları 4 misli artmıştır. Stokholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitisi'ne göre silahlanmanın az gelişmiş ülkelere getirdiği fatura 1970'de 3 milyar iken, 1978'de 14 milyar Dolar'a yükselmiştir. Emperyalizmin sömürü ağı içindeki bu ülkelerde insanların açlık, hastalık, sefalet, cehalet vb. ciddi sorunlarla karşı karşıya oldukları biliniyor. BM uzmanlarına göre, dünya askeri harcamalarının %8-10'u açlık ve sefaleti dünyada yoketmeye yeterli. Az gelişmiş ülkelerde yiyecek üretimini arttırmak ve açlığı ortadan kaldırıp beslenme sorununu çözmek için yapılacak olan bir ekonomik-teknik yardım programı 3 milyar dolara malolacaktır. Bu da her yıl silahlanmaya harcanan miktarın sadece %1'idir.

Silahlanma yarışı ve savaş hazırlığı, enerji ve hammadde sorunlarını çözmeyi engellediği gibi, büyük miktarlarda enerji, petrol ve türevlerini savurganlıkla tüketmektedir. Ayrıca, savaş hazırlıkları dünyadaki bilim adamlarından yaklaşık dörtte birini çalışmaları için almaktadır. Bu kişilerin savaş amacı dışında, insanlığın gelişmesi için yapacakları çalışmaları ne denli önemli olduğunu tartışmak bile yersiz.

Açıktır ki, günümüzde silahlanmanın durdurulması ve dünya barışının güvenceye alınması, atılacak her ileri adımı, her katkıyı zorunlu ve kaçınılmaz bir görev kılmaktadır.

Bütün bu nedenlerden dolayı, SSCB'nin ve bir bütün olarak sosyalist sistemin barışı güvence altına alma ve silahlanma yarışını çılğınlığına son verme yolunda takındığı olumlu, ısrarlı, ve kararlı tutum büyük kıymete sahiptir. Son olarak SBKP Genel Sekreteri Andropov'un ve Varşova Paktı'nın yaptığı öneriler somut ve son derece gerçekçi olup, şimdiye kadar sürdürülen tutumun devam ettiren, yeni gelişmeler ışığında geliştiren özelliktedir. 1) Cruise ve Pershing-2 füzelelerinin yerleştirilmesinden ABD vazgeçerse ve diğer başka füze bulundurmama, Sovyetler Birliği Avrupa'daki orta menzilli füze sayısını İngiltere ve Fransa düzeyinde tutacak. 2) ABD ve SSCB, stratejik füzelelerinde (uzun menzilli nükleer füze) %25 oranında azaltma yapacaklar. 3) Sovyetler Birliği gerek nükleer, gerekse konvansiyonel silahları kullanan ilk ülke olmayacak. Bunlar Andropov'un Kasım 82 sonunda yaptığı somut öneriler. F. Almanya SPD Başbakanı adayı Vogel'in Moskova ziyaretinde ise Andropov, nükleer füzelelerden arındırılmış Avrupa için varolan füzelelerin karşılıklı olarak imha edilmesine hazır olduklarını açıkladı. Bu arada Varşova Paktı; 1) En kısa sürede nükleer silah denemelerinin toptan yasaklanması için anlaşmaya varılmasını, 2) Kimyasal silahların yasaklanması ve yok edilmesini yolundaki uluslararası anlaşmaların hızla sonuçlandırılmasını, 3) Her türlü silahın uzaya yerleştirilmesinin yasaklanması için derhal görüşmelere başlanılmasını en başta içeren bir dizi önerisini dünya kamuoyuna açıkladı.

Diğer yandan Pentagon ve NATO baştan beri Sovyetler Birliği'nin somut, açık önerilerini piskinlikle kabul etmediği gibi, "temiz bomba"lar üretme, Avrupa ve Orta Doğu'yu baştan başa kendi füzelelerinin üssü haline getirme kararlılığından vaz geçmemiştir. Giderek "sınırlı bir nükleer savaş olasılığı"ndan bahsetme çüretinde bulunmuştur. Batı Avrupa ülkelerinde ilgi ile karşılanan son önerileri ise Pentagon kurmayları ve emperyalist saldırganlığın aktörü Reagan tarafından, "sıfır çözüm" gibi çözümsüzlükleri dayatma politikalarıyla geçiştirilmeye, atlatılmaya çalışılıyor. Sovyetler Birliği'nin füzelelerini Avrupa topraklarında bulundurmaması, karşılığında İngiltere, Fransa ve onları takiben diğer ülkelerin füzeleleri aracılığıyla sosyalist ülkeleri tehdit etme anlamına geliyor bu "sıfır çözüm" önerisi. Ve geçersizliğini bile bile sonuna kadar bu formülasyonu dayatmayı, sonuçta da, 1983 sonu kararlaştırılan füzeleleri Federal Almanya'ya yerleştirmeyi amaçlıyor.

Bu nedenlerdendir ki, 1983 yılı barış için seferber olmanın kendisini dayattığı yıldır. Avrupa'ya yerleştirilecek ABD füzelelerine, silahlanmaya ve savaşa karşı ayaklanma yılı. Çünkü devletlerarası görüşmeler ve atılan politik adımlar, ancak dünya halklarının yürüttüğü aktif ve kararlı mücadelesinde oranda olumlu sonuçlar getirebilir. Tekellerin kar hırsı ve emperyalizmin egemenlik emelleri için insanlığı yeni felaketlere sürüklemeye serüvenliliği, çılğınlığı ancak o zaman durdurulabilir.

Haklarımızın korunması için,
Demokrasi ve özgürlük için,
Yaşama hakkımız için,
Faşizm ve Emperyalizm Canavarının Haklanması İçin

SİLAHLANMAYA VE SAVAŞA HAYIR!

FDP-CDU/CSU Koalisyonunun 1983 Hediyeleri

Federal Almanya burjuvazisi krizli dönemden geçerken at değiştirdi, 13 yıllık Sosyal-Liberal Koalisyon yerini Hristiyan-Liberal Koalisyona bıraktı. Yeni koalisyon da, söz konusu hükümet değişikliğinin esbab-ı mucibesini derhal yerine getirdi, sermaye için gerekli olan, ancak sosyal demokrasinin taviz sınırlarını aştığından SPD ağırlıklı hükümet tarafından gerçekleştirilemeyen değişiklikler azami süratle yasallaştı ve 1 Ocak 1983'de yürürlüğe girdi. Geniş kitlelere krizin tüm yükünü yükleyen, yetmişli yılların bazı kazanımlarını geriye çeviren, bu denli popüler olmayan önlemlerin 6 Mart'ta erken seçim yapılacağı bilinmesine rağmen gerçekleştirilmesi, egemen sınıfın içinde bulunduğu açmazı vurguluyor. Söz konusu değişiklikler özetle şunlar:

Sosyal sigortalar. Emekliler 1 Temmuz 1983'ten itibaren sağlık sigortası için % 1 prim ödemek zorundalar, bu oran 1 Temmuz 1984'de % 3'e ve 1 Temmuz 1985'ten itibaren % 18'den % 18,5'e çıkacak. Sigortalılar hastaneye yattıkları taktirde, ilk 14 gün içinde gün başına 5 DM (yani 70 DM) pay ödeyecekler. Tedavi için kura gidenler, her gün başına 10 DM ödeyecekler. Reçete ile ilaç alınırken, eczane ilaç başına 1,50 DM yerine 2 DM ödenecek. 1 Nisan 1983'ten itibaren 'basit ilaçlar' (yani öksürük ve nezle ilaçları, kabız ilaçları ve yolculuk rahatsızlıklarına karşı ilaçlar) sigorta tarafından ödenmiyor, hasta kendisi ödemek zorunda (ilaçlarla ilgili değişiklikler 16 yaşından küçük çocuklar için geçerli değil). Aslında 1 Ocak 1983'de % 5,6 oranında artması gereken emekli maaşları 1 Temmuz'da artırılabilecek, böylece yıllık gerçek artış % 4,6'ya düşürülmüş oluyor.

İşsizlik sigortası primi 1 Ocak 1983'ten itibaren % 4'den, % 4,6'ya çıkarılmıştır. Ayrıca, işsizlik parasına ilişkin süreler değişmiştir. 6 ay süre ile işsizlik parası alabilmek için, şimdiki 12 ay gibi değil, 18 ay prim ödemiş olmak gerekmektedir. Gene şimdiki 3 yıl içinde 540 işgünü için prim ödemiş olan, 234 gün işsizlik parası alabiliyordu; bundan böyle son 4 yıl içinde 540 gün prim ödemiş olunacak ve ancak 156 gün için işsizlik parası alınabilecektir.

İş kazası sonrası yeniden işgücünü kazanma tedavisi için ödenen para son gelirin % 90'ı yerine, % 80'ine indirilmiştir.

Eğitim bursları (BAFÖG) Okul öğrencileri için burslar 1983/84 okul yılı başından itibaren tamamen kaldırıldı. İstisna olarak akşam

okullarına gidenler ve objektif nedenlerle ailesinin yanında oturmayan öğrencilere (eğer aile geliri ayda 1450 DM'yi geçmiyorsa) ayda 490 DM verilecek.

Yüksek öğrenim yapanlara ise tüm burs miktarı faizsiz borç olarak verilecek, şimdiye dek sadece az bir bölüm borç olarak veriliyordu, ötesi karşılıksız burs şeklinde idi. Bu yeni uygulama ile yüksek öğrenimini bitiren bir kişi çalışma yaşamına girdiğinde yaklaşık 35-40 bin DM borç ile başlamış olacak.

Çocuk parası. Birinci çocuk için 50 DM çocuk parası (aile gelirlerinden bağımsız olarak) ödenmeye devam ediyor. İkinci ve daha sonraki çocuklar için ödenecek çocuk parası ise aile gelirlerine göre değişiyor. İki çocuklu bir ailenin toplam yıllık brüt geliri 62.000 DM'yi, üç çocuklu bir ailenin toplam yıllık brüt geliri 73.000 DM'yi, dört çocuklu bir ailenin toplam yıllık brüt geliri 84.000 DM'yi geçerse, çocuk paralarında kademeli azalma olacak. Bu durumda ikinci çocuk için ayda 110 DM yerine 70 DM, üçüncü çocuk için ayda 220 DM yerine 140 DM, dördüncü ve daha sonraki her çocuk için ayda 240 DM yerine 140 DM verilecek.

Kira yasası. Kiracıların ev sahiplerine karşı haklarını koruyan yasadaki kiracılar aleyhine önemli değişiklikler yapıldı. Şimdiye dek mevcut uygulamanın tersine, süreli kira kontratları yapmak mümkün. Yani, ev sahibi konutu ileride kendi kullanacağı, yenileştireceği veya yıktıracağı öne sürerek, kontratı belli bir süre ile sınırlı olarak yapacak ve bu sürenin bitiminde kiracı çıkmak zorunda kalacak; böylelikle ev sahibinin keyfi çıkartmalarını önleyen hükümler yan kapıdan ortadan kaldırılmış oluyor. Ayrıca, ev sahibine kademeli kira almak olanağı tanınıyor, bu duruma göre daha kontrat yapılırken gelecek 10 yıl için öngörülen yıllık kira artışlarını kiracı kabul etmek zorunda kalıyor. Ev kirasının tartışmalı olduğu durumlarda kistas olarak alınan emsal kira konusunda ev sahiplerine yeni kolaylıklar getirildi, buna göre ev sahibi üç yıl içinde % 30 kira artırımını yapabilecektir.

Görüldüğü gibi tüm değişiklikler toplumun zaten en zayıf kesimlerine yeni yükler getirmekte, onların ekonomik sıkıntılarını daha da katlanılmaz duruma sokmaktadır. Bunların en başında, emekliler, işsizler, çok çocuklu aileler gelmektedir. Son 10 yıldır karşılıksız eğitim bursu uygulaması geçerli olduğu halde,

yüksek öğrenim yapan işçi kökenli öğrenci oranı % 15 civarında idi. Okul öğrencileri için bursun tüm kaldırılması, yüksek öğrenim için tümü ile borca çevrilmesi ile emekçi kitlelerin büyük kısmının çocukları ileri ve yüksek eğitim olanaklarından daha da yararlanamayacak duruma düşecektir. Toplumun en büyük sorunlarından biri olarak konut sorunu özellikle göçmen işçiler için süregelen, kiracı aleyhine getirilen değişiklikler emekçileri tamamen ev sahiplerinin keyfine teslim etmektedir.

Çocuk paralarındaki azalmalar, gelecek kira artışları, artan sosyal sigorta kesintileri toplam olarak göstermektedir ki, geniş kitlelerin aylık gelirlerinde azalmalar olacaktır. Buna fiyat artışlarını da eklersek, 1983 yılında gerçek gelirden olacak azalmaların yaşam düzeyini kısmen "geçerli standartın" altına düşüreceği açıktır. Diğer bir deyişle, kitlelerin satın alma gücü daha da düşecektir. Öte yandan hükümet söz konusu "kemerleri kısma politikasını" ekonomik durumu düzeltmek ve işsizlikle mücadele etmek için uyguladığını iddia etmektedir. Zaten fazla ve plansız üretim nedeni ile malların satılmadığı bir kriz ortamında hem kitlelerin gelirinin kısılanması, hem de devletin üretken yatırımlarının azaltılması ile krizden çıkılacağı iddia etmek burjuvaziye özgü.

Devlet bütçesini düzene sokmak iddiası da diğer bir uyutmaca. 1983 bütçesi 1982'ye göre %2,9 oranında artarak 253 milyar DM'yi buldu. Ancak, bu bütçe içinde sosyal alandaki harcamalar % 1,3 oranında azalırken, askeri harcamalar ortalamasının üstünde, % 3,1 artırdı ve 48 milyar DM'yi buldu.

Alman Sendikalar Birliği'nin (DGB) yaptığı protesto yürüyüşlerinde bazı yerde 70-80 bini bulan katılım, kitlelerin bu uygulamalara karşı pasif kalmayacağını göstermektedir. Hamburg'da geçtiğimiz Aralık ayında tekrarlanan eyalet seçiminde (temmuz ayındaki seçimde CDU en güçlü parti olmuştu) SPD'nin mutlak çoğunluğu alması ve Bonn'daki değişikliğin anahtarı liberal partinin (FDP) tekrar eyalet parlamentosu dışına düşmesi, merkezi hükümetin ekonomik balyoz hareketine kitlelerin tepkisiydi.

Önümüzdeki yıl Federal Almanya'daki emekçiler için bir yandan bunalımın ağırlığı, diğer yandan yeni ABD füzelerinin ülkeye yerleştirilmek istenmesi gözönüne alınırsa, zorlu bir yıl olacak. Önümüzde duran zorlu bir mücadele yılıdır. ●●

Eğitim hakkı yokedilmek isteniyor

4 Aralık 1982 Cumartesi günü FAC'nin başşehri Bonn'da 100 binin üzerinde yerli yabancı öğrenci ve genç işçi CDU-CSU ve FDP sağ koalisyonun öğrenci yardımı BAFÖG'ü kısıtlama planlarına karşı yürüdüler. Alman Öğrenci Birliği-VDS'nin (Vereinigte Deutsche Studentenschaft) çağrı yaptığı bu yürüyüş Eyalet Öğrenci Temsilciliklerince (Landes Schülervertretungen), sendikalarca, tanınmış SPD politikacılarınca ve DKP tarafından desteklendi.

CDU-CSU ve FDP den oluşan Bonn sağ koalisyonu güttüğü aşğıdan yukarıya dağılım politikası çerçevesinde sosyal haklara getirdiği kısıtlamalar arasında öğrenci yardımı BAFÖG de yer alıyordu. Bonn hükümeti öğrenim yardımını

genelde kısıtlamasının yanı sıra, bunu üniversite öğrencileri için, öğrenim sonunda ödenmesi gerekli bir kredi şekline getirmeyi planlıyor.

Aylık geliri belli bir düzeyin altında kalan ailelerin çocukları için yapılan bu yardımın kısıtlanması bilhassa işçi sınıfı gençlerine indirilecek yeni bir darbe olacak. Bu uygulama sonucu işçi çocukları için liseye, yüksek okullara gitmek bir hayal haline gelecek. Üniversiteler ancak mutlu azınlık çocuklarının faydalanabileceği bir ayrıcalık haline gelecek.

Allensbach Enstitüsünün yapmış olduğu bir ankete göre halen yardım alan lise öğrencilerinin %87 si ve üniversite öğrencilerinin %70 i "BAFÖG kısıtlamalarına karşı oldukları, fakat bu kısıtlamalara rağmen öğrenimlerine devam etmelerinin mümkün olduğunu" söylüyorlar. Madalyonun diğer yüzüne baktığımızda ise lise öğrencilerinin %13 ünün, üniversite öğrencilerinin %30 unun bu şartlarda okuyamayacağını görüyoruz. Hannover Yüksek Okulu Enfarmasyon sisteminin yapmış olduğu başka bir araştırmaya göre ise, BAFÖG yardımını alarak öğrenimlerini bitirmiş olanların %50 si bu yardımı almadan okulu bitirememiş olduklarını söylüyorlar.

Hatırlanacağı gibi BAFÖG yakın geçmişte SPD-FDP koalisyonu tarafından bir seri kısıtlamaya uğramıştı. Bunun sonucu şu anda yapılan yardım en yüksek şekliyle ki bu üniversite öğrencileri için 600.-DM'yi zaten geçmiyor. Şu sıra

geçerli olan kitap, defter vs fiyatlarını göz önüne aldığımızda, ki buna bir üniversite öğrencisi için oda kirasını da katmak gerekir -öğrenci yurdunda 25 metre karelik bir oda ortalama 150.-DM- bu yardımın bugünkü şekliyle de esasında yetersiz olduğu kolayca ortaya çıkıyor.

Bonn hükümetinin bu yardımın günün şartlarında yükseltilmesi gerekirken kısıtlamasını ise onun genel politikasından ayıramayız. Bir yandan sosyal alanda bu kısıtlamalar sosyal olarak zayıf kesimin omuzlarına bindirilirken, diğer yanda silahlanma harcamaları artırılmakta, patronlara "vergi hediyeleri" dağıtılmakta, Türkiye'deki askeri faşist cuntaya yapılan ekonomik ve askeri yardım tekrar hızlandırılmakta. ●●

Federal Almanya Cumhuriyeti NASIL BİR SİSTEM?

6 Mart 1983 günü Federal Almanya'da parlamento (Bundestag) için erken seçim yapılacaktır. FDP'nin saf değiştirmesi sonucu 13 yıllık SPD/FDP Koalisyonu 1982 Eylül ayında çözülmüş ve yerini Helmut Kohl başkanlığındaki CDU/CSU/FDP Koalisyonuna bırakmıştır. Hukuksal olarak temiz, fakat politik açıdan şaibeli bu değişimden sonra demokratik kamu oyunun da baskısı ile erken seçim kararı alınmıştır.

Bu fişattan yararlanarak Federal Almanya'nın genel yapısına kısaca göz atmakta yarar var.

Federal Almanya Cumhuriyeti (FAC) 1949 yılında kurulmuş federatif bir devlettir, başkenti Bonn'dur. 248.198 kilometrekare toprak üzerinde 59.775.000 kişi yaşamaktadır. Buna Batı Berlin'de yaşayan 1.890.300 kişiyi de ekleyebiliriz. FAC ve Batı Berlin'de toplam 4.720.000 yabancı yaşamakta olup (nüfusun % 7,6 sı), bunların arasında 1.546.300 Türkiyeli, 637.300 Yugoslav, 624.500 İtalyan ve 263.300 Yunanlı vardır.

FAC bir merkez etrafında 10 eyaletten oluşmaktadır. Federal düzeyde (merkezde) Devlet Başkanı, Federal Başbakan (Bundeskanzler), Federal Hükümet, Federal Parlamento bulunmaktadır.

Her eyaletin de başbakanı, eyalet hükümeti ve eyalet parlamentosu vardır.

Her eyalet ayrıca en alt birimlere (belediyeler) bölünmüştür. Her üç düzeyde de (federal düzey, eyaletler düzeyi, belediyeler düzeyi) 4 yılda bir (Nordrhein-Westphalen ile Saarland'da 5 yılda bir) seçimler yapılmaktadır.

Merkezi hükümet savunma ve dış politikadan tek başına sorumludur. Eğitim işlerinde ise hiçbir yetkisi yoktur. Diğer konularda ise hem merkez, hem eyaletler yetkilidir. Gerek eyaletler, gerek belediyeler toplam vergi gelirlerinden belli bir anahtara göre pay almaktadır.

Tüm FAC'ni bağlayan Federal Anayasa'nın (Grundgesetz) yanısıra, her eyaletin kendi anayasası mevcuttur (Örneğin, Hessen eyalet anayasası lokavtı yasaklamıştır, ancak federal anayasa lokavta izin verdiği için, bu eyalet anayasası maddesi işlememektedir).

Federal düzeyde, Federal Parlamento'nun yanısıra eyaletler konseyi (Bundesrat) vardır,

buraya eyaletler nüfusları oranında temsilci göndermektedirler. Federal parlamentodan çıkan bazı kanunlar konseyce onaylanmadan yürürlüğe giremez; hangi tür kanunun konseyin de kabulüne bağlı olduğu Federal Anayasa'da belirtilmiştir. Aslında işlevi böyle düşünülmemiş olmakla birlikte, eyaletler konseyi çok kez ikinci bir meclis gibi çalışmaktadır. (Örneğin, merkezde SPD/FDP Hükümeti varken, eyaletler konseyinde CDU/CSU çoğunluğuna mevcuttu ve bir takım kanunların çıkmasını önliyordu).

Yargı organları da (sivil, ceza, idari maliye, iş ve sosyal mahkemeler) üç kademedir ve her dalda bölge, eyalet ve federal mahkeme şeklinde kademelenmektedir. Ayrıca merkezde federal anayasa mahkemesi ve her eyaletin kendi anayasa mahkemesi mevcuttur.

Batı Berlin'in durumu: Batı Berlin FAC'nin 11. eyaleti gibi ele alınmakta ise de, uluslararası antlaşmalara aykırıdır. FAC'de egemen çevrelerin buna rağmen bu konudaki ısrarının altında, 2. dünya savaşının sonunda ortaya çıkan yeni duruma rağmen, bir gün tekrar oluşacak "Birleşik Almanya" hayali yatmaktadır. Batı Berlin'in FAC ile bağlantıları vardır, büyük mali kaynaklar almaktadır, ancak hukuken "özerk bir politik birim" niteliğindedir. Örneğin, B. Berlin'den federal parlamentoya giden milletvekilleri genel seçimle değil, atama ile gelirler ve oy hakları yoktur. Ancak, eyaletler konseyinde oy hakları mevcuttur.

Şu anda federal düzeyde ve eyalet parlamentolarındaki durum ekteki çizelgede gösterilmiştir.

EYALET	BAŞKENTİ	MEVCUT HÜKÜMET	BASBAKAN	PARLAMENTODAKI DİĞER PARTİLER
BADEN WÜRTTEMBERG	STUTTGART	CDU mutlak çoğunluğu	Spath (CDU)	SPD-FDP Yeşiller
BAYERN	MÜNİH	CSU mutlak çoğunluğu	Strauss (CSU)	SPD
BREMEN	BREMEN	SPD mutlak çoğunluğu	Koschnick (SPD)	CDU-FDP Yeşiller
HAMBURG	HAMBURG	SPD mutlak çoğunluğu	von Dohnanyi (SPD)	CDU Yeşiller/Altem.
HESSEN	WIESBADEN	SPD azınlık	Börner (SPD)	CDU-Yeşiller
NIEDERSACHSEN	HANNOVER	CDU mutlak çoğunluğu	Albrecht (CDU)	SPD-FDP Yeşiller
NORDRHEIN-WESTPHALEN	DÜSSELDORF	SPD mutlak çoğunluğu	Rau (SPD)	CDU
RHEINLAND-PFALZ	MAINZ	CDU mutlak çoğunluğu	B. Vogel (CDU)	SPD-FDP
SAARLAND	SAARBRÜCKEN	CDU / FDP koalisyonu	Zeyer (CDU)	SPD
SCHLESWIG-HOLSTEIN	KİEL	CDU mutlak çoğunluğu	Barschel (CDU)	SPD-FDP-Danimarka azınlıklar
BATI BERLİN	B. BERLİN	CDU azınlık hükümeti	v.Weizsäcker (CDU)	SPD-FDP Alternatifler

İşsizliğe karşı kitlesele mücadele

FAC'de işsizlik, istatistiklere göre son üç yılda şöyle bir artış göstermiş: 1980 sonunda 1,12 milyon, 1981 senesi sonunda 1,70 milyon ve 1982 sonunda 2,04 milyon.

Bu eğri gittikçe daha da dikleşerek yükselmekte, yani işsizlik gittikçe hızlanarak artmakta.

Kapitalizmin genel krizinden de kaynaklanan ve diğer Avrupa ülkelerinde daha vahim görünüştü olan bu "hastalığa" karşı Bonn'un CDU-CSU ve FDP sağ koalisyonun getirdiği tek çözüm, krizin tüm yükünü işçi sınıfının omuzlarına yüklemek. Sağ koalisyon bir

yandan işsizlik parasını, sosyal yardımı, çocuk parasını, öğrenim yardımını kısıtlarken diğer yandan İş Bakanı, "sendikacı" Norbert Blüm "işçiler kemerleri daha da sıkmalılardır, sendikalar toplu sözleşmelerde istemlerini düşürmelidirler" diye bağırıyor.

Bu yaşama geçirilirse peşinden daha fazla yatırım, dolayısıyla yeni işyerleri, dolayısıyla işsizliğin azalmasını mı getirecektir? Hayır! Çünkü, bunun sonucu satın alma gücünün düşmesi, dolayısıyla iç pazarın daralması, dolayısıyla işsizliğin daha da artması olacaktır.

FAC'de uzun zamandan beri süregelen bu bozuk gidişin sonucu artan işsizlik ve beraberinde gelen sosyal kayıplar yeni yeni işsizler girişimlerinin kurulmalarına yol açtı. "Geleceğimizi İş ve İşçi Bulma Kurumuna teslim etmeyeceğiz" istemi etrafında biraraya gelen girişimler, 2.12. ve 5.12. tarihleri arasında Frankfurt şehrinde FAC tarihinde, belki Avrupa'da ve hatta dünyada ilk işsiz-

Devamı 7. Sayfada

POLİTİK SİĞİNMA HAKKI ENGELLENİYOR

Birleşmiş Milletler Yüksek Mülteciler Komiseri (UNHCR) Federal Almanya Temsilcisi Dr. Van Krieken 14 Aralık 1982 tarihli TAZ gazetesine verdiği demeçte şöyle diyor: "1978 yılından beri Federal Almanya'da sığınma (asyl) için başvurulara karşı üç düzeyde olumsuz gelişmeler söz konusu. Birincisi, asyl yasasında peşpeşe yapılan değişiklikler. İkincisi, politik sığınma için gelenlere karşı uygulanan gündelik 'caydırma' önlemleri. Üçüncüsü, maalesef yargı organlarının da bu olumsuz havaya uyan kararları... Şunu da saptadım ki, Cenevre anlaşmasına göre politik mülteci olarak kabul edilmeleri gereken çok sayıda insana, anayasanın ilgili maddesi çok katı bir şekilde uygulandığından Federal Almanya'da asyl verilmemektedir."

BM görevlisi bu görüşü savunurken, yeni CDU-CSU-FDP hükümeti eski hükümet zamanında getirilen kısıtlamaları yetersiz bulduğunu ve asyl yasasının tekrar değiştirilmesi gerektiğini programına aldı, ilk önlem olarak da Zirndorf asyl komisyonunun başkanını değiştirdi. Türkiyelilere karşı zaten pek olumlu davranmayan komisyon, şimdi daha da sert bir tutuma büründü. Bu yeni havanın iki örneğini kısaca açalım:

Türkiye İşçi Partisi Başkanlık Kurulu üyesi Osman Sakalsız ve Avukat Şerafettin Kaya'nın asyl başvuruları komisyon tarafından red edildi. Gerekçe: "Söz konusu kişi ülkesinde politik baskı altında değildir". Osman Sakalsız'ın red gerekçesinde 12 Eylül'den önce TİP'e üye olmanın suç olmadığı söylenmekte, ancak bunun 12 Eylül'den sonra neden suç kabul edildiğine değinilmeden geçilmektedir. Konunun aslına girildiğinde ise, red kararı cunta mahkemelerini aratmayacak bir mantık kurmaktadır, şöyle ki: "Sanık hakkında 141. maddeden dava açılmıştır, yani bir sınıfın diğer bir sınıf üzerinde egemenliğini kurmak suçundan, bu ise Marksist-Leninist bir düzen istemek demektir, bu düzene de ancak silahlı ayaklanma ile ulaşılır. Öyle ise, sanık hakkında politik görüşü nedeni ile değil, devlet bütünlüğü ve güvenliğine karşı çıktığı için dava açılmıştır. Bu ise zaten Federal Almanya'da da suç sayılan bir olgudur. Federal Almanya'da 1956 da KPD (Alman Komünist Partisi) de yasaklanmıştı."

Buna koşut bir mantık Av. Şerafettin Kaya'nın red kararında da güdülmektedir: "İddianamede Ritzgari grubunun silah zoru ile

ayrı bir devlet kurmaya yönelik faaliyette bulunduğu belirtilmektedir. Amaç, büyük Kürdistan devleti kurmaktır. Bir devletin ise görevi, kendi bütünlüğünü korumaktır. Bu nedenle takibat, kişi Kürt olduğu için değil, bölücülük yaptığı için yapılmaktadır."

Bir daha toparlarsak: İki red kararında da, askeri savcılarının iddianamelerine atıf yapılarak, asyl için başvurmuş olan kişilerin şiddet kullanarak devlete karşı çıkmış kişiler olduğu ileri sürülmekte ve başvuruları red edilmektedir. Bununla da kalmıyor. Her iki red kararında birbirinin tipatip eşi 3 sayfa var. Bu üç sayfada kelimesi kelimesine aynı olduğuna göre, Türkiyeli başvuru sahiplerine karşı bir elden yönetilen bir red gerekçesi hazırlanmış olduğu açık. Bu bölümün içeriğine gelince: "Önemli olan kişinin eylemi değil, devletin politik nedenle koğuşturma yapmadığıdır. Türk ceza kanununun 141, 142 ve 146. maddeleri fikir suçu maddeleri değildir. Türkiyedeki mahkemeler tarafsızlığını korumaktadır. Örneğin TİKP davası beraatle sonuçlanmıştır. TÖB-DER davasında ise bazı sanıklar beraat etmişler, diğerlerine de değişik cezalar verilmiştir, bu da mahkemelerin davaları gerektiği gibi ayrıntılı ele aldığını göstermektedir. Ayrıca temyiz kararları da daha belli olmamıştır. Max-Planck Enstitüsünün hazırladığı bir raporda, Türkiye askeri kanunları karşılaştırılmaktadır. Bu karşılaştırma iki yasanın hemen aynı doğrultuda olduğunu göstermekle kalmamakta, bazı hususlarda daha da liberal olduğunu ortaya koymaktadır." Zirndorf asyl komisyonunun bu gerekçesine karşı söylenecek yanıt bulmak zor, umarız faşist cuntanın yasalarını Federal Almanya'ya aktarmak gibi bir tasarları yoktur.

Askeri savcılarının iddianamelerine dayanarak asyl başvurusunu red eden mantık; sonunda şu noktaya geliyor: "Eğer devlete karşı çıkmamışsa, Türkiye'ye dön, mahkeme ol ve beraat et."

İşkenceler konusuna gelince: Hessen eyalet danışmayı 10.11.1981 ve 11.2.1982, Baden-Württemberg eyalet danışmayı 27.5.1982 tarihli kararlarında, işkence yapılırken, bu işkencenin kişinin politik görüş ve tutumu nedeni ile mi yapıldığına bakılmalıdır. Koğuşturma sırasında yapılan işkence insan onuruna aykırı olmakla beraber, asyl hakkı için neden değildir, demişlerdir. BM görevlisi Dr. Van

Krieken: "Anlamıyorum, nasıl olur da, işkence asyl nedeni olarak kabul edilmemektedir. İnsan yaşamına karşı daha ağır bir suç düşünemiyorum."

* * *

12 Eylül askeri faşist darbesinden bu yana asyl için başvurmuş olan Türkiyelilerin durumlarına bakarsak, ana hatları ile şöyle bir tablo çıkmaktadır:

-Zirndorf asyl komisyonu başvuruların en büyük kısmını red etmektedir. Yeni Federal hükümetten sonra bu oran daha da artmaktadır.

-Birinci kademe idare mahkemeleri (ki komisyon kararına karşı ilk itiraz buraya yapılmaktadır), genellikle asyl hakkının demokratik, anti-faşist yapısına uygun kararlar vermişlerdir. Örneğin:

*Türkiye'deki duruma ilişkin olarak Federal dışişleri bakanlığının verdiği bilgiler inandırıcı değildir ve göz önüne alınmamalıdır.

12 Eylül'den bu yana Türkiye'de anayasal haklar geçerliliğini yitirmiştir. (Wiesbaden idare mahkemesi, 25.6.1981)

*İnsanların ana dillerini kullanmalarının devlet tarafından yasak edilmesi bir asyl gerekçesidir. (Hamburg İdare Mahkemesi, 7.10.1981)

*Günümüz Türkiye'sinde marksist bir toplum düzeni isteyen kişi cezalandırılma tehlikesi ile karşı karşıyadır ve bu fikir suçu olarak asyl nedenidir (Stade İdare mahkemesi, 2.12.1981)

*Aksi açıklamalara karşın işkencelere Türkiye'deki erk sahiplerinin göz yumduğu yeterince olasıdır, bu nedenle işkencelerden Türkiye devleti sorumludur. (Hamburg İdare Mahkemesi 4.12.1981)

*Türk ceza kanununun 141. maddesi fikir suçu olup asyl nedenidir. (Şlesvig-Holştayn mahkemesi, 24.2.1982)

-Federal hükümete bağlı asyl savcısı bu mahkeme kararlarına sürekli itiraz etmektedir. İkinci kademe (eyalet) mahkemelerinin genel tutumu birinci kademe mahkemelerinin tersine bir eğilimdedir. (yukarıda değinilen işkence kararları gibi.)

-En üst kademe olan Federal Danıştay daha Türkiyelilere yönelik davalarda karar vermemiştir. Ancak çok sayıda dava sıradadır. Burada çıkacak kararların bundan böyle alt mahkemeleri de bağlayacağı düşünüler bu konuda gerekli kamu oyu çalışmaları yapılmalı, cuntanın uygulamaları, sıkıyönetim mahkemelerinin gidişatı, 141, 142 nin konumu gibi hususlarda gerçekler yadsınmayacak şekilde ortaya konulmalıdır.

Burada en önemli husus, Federal Almanya demokratik kamu oyunu harekete geçirmek. Onlara şu hatırlatılmalıdır ki, anti-demokratikliğin sınırı yoktur, bugün asylcüler, yarı göçmen işçiler, sonra da federal alman emekçileri. Hitler faşizminin iktidar oluşunun 50. yılı olan 1983 de bu husus özel bir anlam taşımaktadır.

DGB,

Türkiye sendikal hareketiyle dayanışma gecesi düzenledi

DGB (Alman Sendikalar Birliği) Batı Berlin eyalet örgütü, ilk eyalet örgütü olarak Türkiye'de baskı altında bulunan sendikacılarla dayanışma gecesi düzenledi. 22 Kasım gecesi Batı Berlin ÖTV sendikası binasında yapılan toplantıya DİSK'e bağlı SOSYAL-İŞ sendikası

MYK üyesi ve Genel Başkan yardımcısı Zeki Kılıç konuk konuşmacı olarak katıldı. 250 kişilik salonun son yerine kadar dolmuş olduğu toplantıya çok sayıda Alman sendikacının katılmış olması uluslararası dayanışmayı simgelemesi bakımından önem taşıyordu.

DGB Batı Berlin başkanı M. Pagels adına geceyi açan yabancılar şubesi başkanı W. Stransfeld, dayanışma gecesinin DGB 12. Federal Genel Kurulunda kabul edilmiş olan 70 no.lu karar gereğince düzenlenmiş olduğunu ve Türkiye'de baskı altında bulunan sendikacılarla dayanışmanın bir görev olduğunu belirtti.

DİSK'e bağlı SOSYAL-İŞ sendikası GYK üyesi ve Genel Başkan yardımcısı Zeki Kılıç, faşist darbeden bu yana Türkiye'deki uygulamaları, başta DİSK olmak üzere emekçilerin tüm ekonomik ve demokratik örgütlerine yapılan baskıları, Kürt halkına karşı yapılan uygulamaları ve Cuntanın gelecekle için öngördüğü düzeni anlattı. Kılıç konuşmasını Türkiye'de de-

demokratik ortama Cuntanın sözde anayasası ile değil, cuntanın devrilmesi ile geçilebileceğini, bunun için tüm anti-cunta güçlerin savaşımının birliğinin gerektiğini belirtti ve uluslararası dayanışmanın çok büyük önemi olduğunu vurgulayarak sözlerini tamamladı.

IG Metall sendikası Batı Berlin örgütü sekreteri N. Gürbaca cunta anayasasını ayrıntıları ile ortaya koyarak teşhir etti.

Eğitimciler sendikası GEW Temsilcisi S. Çınar politik sığınma istemi ile Federal Almanya'ya gelen Türkiyelilere çıkartılan zorlukları ve buna ilişkin mahkeme kararlarını eleştirdi. Toplantının sonunda dinleyicilerin konuya yönelik soruları konuşmacılar tarafından yanıtlandı.

Ölüm Füzelere Hayır

NATO ikili kararının alınmasının üçüncü yılının bittiği 12.12.1982 tarihinde, FAC'de ve bir çok diğer Avrupa ülkesinde bu karara karşı protesto yürüyüşleri yapıldı. FAC'de yapılan yürüyüşlerin dışında DGB Kuzey Ren-Westfalya gençlik örgütünün çağırısı yaptığı eylem, Dortmund'da Westfalya salonunda 15 bin kişi katıldı.

Genellikle sendikali gençlerden oluşan bu kitle atom füzelere FAC topraklarına yerleştirilmesine dünya barışının korunması için karşı çıktılar ve eylemlerinin bir barış eylemi olduğunu vurguladılar.

Bilindiği gibi NATO ikili anlaşması Avrupa topraklarına yeni, geliştirilmiş sistemli atom füzelere yerleştirilmesini öngörüyor ve böylece SSCB'nin tüm yu-

muşama girişimlerine karşı girişilen, SALT anlaşmalarını çiğneyen yeni bir silahlanma dönemini getiriyor. Ki bu karar, Avrupa'da askeri güçler dengesini kuvvetli bir şekilde emperyalizmden yana çevirmesinin yanı sıra, ABD devlet başkanı R. Reagan'ın kendi sözleriyle bir "atom savaşını Avrupa topraklarında sınırlı" kılma amacını da güdüyor. Bunun bir hayal olduğu, dünyanın neresinde olursa olsun patlayacak bir atom savaşının derhal diğer bölgelerde yayılacağı ve günümüzde erişilen atom potansiyelinin de dünyayı bir kaç kere yok edebilecek güçte olduğu bugün dünyanın tanınmış bilirisilerince ortaya konuldu.

Dünya barışı için böylesi bir tehlike teşkil eden bu karara karşı 12 Aralık'ta Bonn'da yapılan bu eylem örgütsel olarak

katıldık ve bundan sonra da böylesi eylemleri şimdiye dek olduğu gibi bütün gücümüzle desteklemeye devam edeceğiz, etmeliyiz. Çünkü bu girişim barıştan yana, dünya barışı için bir girişimdir.

Biz FAC'de yaşayan yabancılar için iki türlü barış vardır: Bir, içerisinde yaşadığımız ülkede tam

hak eşitliği, demokrasi ve barış; ikincisi, dünyada barış... Birini diğerinden ayırmak düşünülemez! Bundan dolayı ilk olarak FAC işçi sınıfı içerisinde; ikinci olarak da barış savaşımında yerimizi almamız gerekmektedir.

Bunu hiç bir zaman unutmayalım! ●●

CUNTA'ya karşı tepkiler...

DGB (Federal Almanya Sendikalar Birliği) 10 Kasım 1982 günü yaptığı bir açıklama ile Cuntayı protesto etti. Açıklamada Türkiye'deki askeri rejimin kendi diktatörlüğünü meşrulaştırmak için 7 Kasım 1982'de Silahlı Kuvvetlerin müdahalesi altında, temel hakların ayaklar altına alındığı bir baskı ve korku atmosferi içinde yaptırdığı "Halk Oylaması" ile Anayasa taslağını kabul ettirdiği belirtiliyor.

"Böylesi bir zeminde Türk diktatörlerinin tüm diktatörlüklerde adet olduğu üzere, oylamanın yüzdeleri kullanmaları şartı değil" denilerek DGB'nin bu "Halk Oylaması"na, askeri iktidara sivil bir görünüm vermeyi hedefleyen bir oyun olarak baktığı açıklanıyor. İnsan haklarını, politik faaliyetler

ve sendikalar üzerine konan baskı, yasaklamalar ve işkence uygulamalarının devam ettiği vurgulanarak devamla belirtiyor ki: "DGB Türk rejimine olan protestosunu tekrarlıyor ve tüm tutuklu sendikacıların salıverilmesini, sendikal bağımsızlığın ve insan haklarının yeniden sağlanmasını talep ediyor. Ayrıca DGB, Avrupa Sendikalar Birliği ve Hür Sendikalar Birliği'nin Türkiye'nin Avrupa Konseyi'nden uzaklaştırılması ve batının ekonomik yardımlarının dondurulması yönündeki isteklerini desdediyor. DGB, Federal Hükümet'ten de, Türkiye'de insan haklarının çiğnenmesine karşı kesin tavır alınmasını ve iki ülke arasındaki ekonomik ve politik ilişkilerin devamının bu ülkede demokrasiye açılma bağımlığı kılınmasını bekliyor.

23-26 Kasım tarihlerinde cunta hükümetinin bir heyeti, Bakan Ahmet Samsunlu başkanlığında Batı Berlin'e geldi ve kendi ifadelerince yurt dışındaki işçilerin sorunlarına ilişkin görüşmeler yaptı. Alman Sendikalar Birliği DGB Batı Berlin Eyalet Yönetim Kurulu "ülkesinde sendikacıları baskı ve işkence altında tutan bir rejimin" temsilcileri ile görüşmeyi redderek öngörülen toplantıya katılmadı.

IG Metall'de ayrıca benzer bir gerekçe ile görüşmeyi red ettiler. AL (Alternatif Liste) insan haklarının ihlal edildiğini belirterek, eşit haklar ve uyum çalışma grubu (IGI) ve Türk Merkezi'de meşruiyeti olmayan bir hükümetin temsilcileri ile görüşmeyeceklerini açıklayarak çağrıya gitmediler.

Federal Parlamento Dış İşler Komisyonu ile ekonomik işbirliği komisyonunda CDU/FDP çoğunluğu SPD'nin karşı oyları ile Türkiye'ye yaklaşık 600 Milyon DM yardım yapılmasına karar verdi. Bu yardım daha önce Türkiye'de demokratik adımlar atılana dek dondurulmuştu. Alman sendikalar Birliği DGB Genel Başkan vekili Fehrenbach 16 Aralık günü Düsseldorf'da açıklanan bir mektup ile dışişleri bakanı Genscher'e başvurmuş ve Türkiye'de işlerlikli bir demokrasi gerçekleşene dek ekonomik yardım yapılmasına karşı çıkmıştır.

İŞSİZLİĞE KARŞI KİTLESEL MÜCADELE

Baştarafı 5. Sayfada

ler Konferansını gerçekleştirdiler. Yerli yabancı tüm işsizler tarafından desteklenen bu konferansın sonunda delegeler aşağıda kısaca verdiğimiz şu önemli kararları aldılar:

- 1) Önümüzdeki sene içerisinde Bonn'a bir "İşsizler Yürüyüşü" nün düzenlenmesi,
- 2) Giderek artan işsizliğe karşı aktif bir şekilde karşı konulması,
- 3) Yeni işsizler girişimlerinin geliştirilmesi.

Alman kararlardan en önemlisi kanımızca bir "İşsizler Sendikası"nın kurulmasının reddedilmesi oldu. Delegeler aksine Birlik Sendikası DGB içerisinde ve onunla birlikte işsizliğe karşı konulması yönünde çok önemli bir karar aldılar.

Biz FAC'de yaşayan yabancı işçiler olarak kapitalizmin giderek gelişen krizinin sonuçlarından doğrudan ve dolaylı olarak iki yönden etkileniyoruz. Bundan dolayı biz Frankfurt'ta gerçekleştirilen bu girişimi tüm gücümüzle destekledik, destekliyoruz ve destekleyeceğiz. Önümüzdeki sene yapılacak olan "İşsizler Yürüyüşü"nü kitlesel olarak katılacağız. Kendimiz işsiz olmasak bile katılmamız gereklidir. Çünkü sınıf kardeşlerimizle dayanışmamızı göstermenin yanı sıra, biz yabancı işçiler işsizlikten iki yönlü etkilendiğimiz için de. ●●

"TÜRKİYE DEMOKRATLARIYLA DAYANIŞMA GİRİŞİMİ" NİN AÇTIĞI

TÜRKİYE'Lİ DEMOKRATLARLA MADDİ DAYANIŞMAYA SEN DE KATIL!

"HALKINI, ÜLKESİNİ SEVEN BARİŞ, DEMOKRASİ, İS VE EKMEK İSTEYEN YÜZBİNLERCE İŞÇİ, EMEKÇİ, AYDIN VE GENÇİMİZ ASKERİ CUNTA'NIN ZİNDANLARINDA BASKI VE ZULUM ALTINDADIR. TUTUKLULARIN DIŞARIDAKİ ES VE ÇOCUKLARI DA SAĞLIKLI BESLENİYORLAR, HASTALAR, AÇLAR, KİŞİ AYLARINDA DAHA DA ZOR ŞARTLAR ALTINDA YAŞAMA MÜCADELESİ VERİYORLAR.

ONLAR; ZOR DURUMDA KENDİLERİYLE DAYANISMAIYI EKSİK ETMEYECEK HER ULUSTAN SINIF KARDEŞLERİ OLDUGUNA HER ZAMAN İCTENLİKLE İNANDILAR. BUGÜN DE MORALLERİNİ YÜKSEK TUTAN NEDENLERDEN BİRİ ULUSLARARASI DAYANISMA DİR. HASTALAR AMA UMİTSİZ DEĞİLLER. USUYORLAR, AÇLAR AMA, BİZLERİN DAYANISMASINA GÜVENLERİ SONSUZDUR. BU GÜVENE LAYIK OLDUGUMUZU GÖSTERELİM. MORAL DAYANISMANIN YANINDA MADDİ DAYANISMA MIZI DA YERİNE GETİRELİM."

DAYANIŞMA KONTOSU İÇİN ADRES :

SONDERKONTO PFARRER HÖHN
"HILFE FÜR DIE DEMOKRATEN IN DER TÜRKEI"
KONTO NO: 223-002 098
STADTSPARKASSE DUISBURG

DİB-FAK 2. Olağ

DAHA DAHA

sına silahlanmayı hızlandırmayı, nükleer savaşı göze almayı kabul ettirebilmek için de politik-ideolojik kampanya açıldığını "Sovyet tehdidi" teması ile insanların tehlikelerden korunma içgüdüsünün işlenmesine dayanan bir propoganda ve iftiralar kampanyasının açıldığını vurgulayan Behice Boran, örnek olarak Papa suikastı ve Polonya olaylarına değindi. NATO'nun, daha 1949'da bir saldırı paktı ve örgütü olarak kurulduğunu, emperyalizmin, ABD'nin hiçbir zaman Sovyetler Birliği dostu olmadığını, ama Reagan yönetimince tarihin en büyük ölçüsünde bir silahlanmaya,

nükleer savaşı güncel olarak göze almaya girişildiğini belirtti. Bunun nedeninde günümüzde kapitalist sistemin içinde olduğu ekonomik kriz olduğunu anlattı. 1973-74'den be-

ALMAN KOMÜNİST PARTİSİ ADINA, DİB-FAK 2. GENEL KURULU'NDA WOLFGANG HENDGES'İN YAPTIĞI KONUŞMA

"Değerli yoldaşlar,

Değerli yoldaş Boran,

Alman Komünist Partisi Başkanlık Kurulu ve özellikle Heinz Lang 2. Kongrenize kardeşçe mücadele selamlarımızı iletiyorum.

Yoldaşımız Heinz Lang, kendisinin bugün aramızda bulunamayışından üzgün. Önümüzdeki parlamento seçimlerinde, kampanyalarımızın ve adaylarımızın başarılı olmalarını sağlamak için Partimizin kısa sürede kararlaştırılan toplantılar

Alman Komünist Partisi Başkanlık Kurulu ve özellikle Heinz Lang adına 2. Kongrenize kardeşçe mücadele selamlarımızı iletiyorum.

Yoldaşımız Heinz Lang, kendisinin bugün aramızda bulunamayışından üzgün. Önümüzdeki parlamento seçimlerinde, kampanyalarımızın ve adaylarımızın başarılı olmalarını sağlamak için Partimizin kısa sürede kararlaştırılan toplantılar yapması gerekiyor.

Kongrenizde konuk olarak bulunmaktan onur duyuyorum.

DİB-FAK'da önemli işler başaran yoldaşlarımızın, aynı zamanda AKP üyesi olmaları bana mutluluk veriyor. Başkanı olduğum Düsseldorf Jagenberg fabrika grubunda da Türkiyeli ve Alman yoldaşlar, F. Almanya'da işçi çıkarları için birlikte mücadele ediyorlar.

Biz, birbirimizi anlamayı öğrendik ve dayanışma içerisinde aynı olan amacımıza ulaşmaya çalışıyoruz. Sizin mücadele şartlarınız çok daha zor olmasına rağmen, AKP içerisinde de çalışmak için zaman ve her şeyden önce güç buluyorsunuz kendinizde. Bunun için teşekkürlerimi ve saygılarımı bildiririm.

AKP, 2. Dünya Savaşından sonraki en büyük, en derin kapitalist bunalımdan bu ülkenin yerli ve yabancı işçilerine çıkış yolunu gösterecek olan işçi sınıfının en etkin gücüdür.

Bugünkü sistemi yıkarak, sosyalizme giden yolu...

Kapitalist kriz günden güne derinleştiği için bu daha da zorunlu olmakta, ivedilik kazanmaktadır. Büyük sermayenin karları için hemen her gün 100'lerce işyeri yok edilmektedir. Bu işyeri kıyımından, özellikle işsizlik oranı yüksek olan yabancı işçi kardeşlerimiz olumsuz yönde etkilenmektedir. AKP'nin, krizin etkilerine karşı verdiği mücadeleye katkımız şu anda en büyük görevimizdir.

Bu esnada işçilere silahlanma ile sosyal kısıtlamalar arasındaki bağla açıklamak çok önemli. Ancak bunu gerçekleştirebilirsek, bu gelişmeyi önlemeyi başarabiliriz.

Biz F. Almanya işçi sınıfının bir dönüm noktasında bulunduğu kanısındayız. Önümüzdeki hafta ve aylarda işçi sınıfının mücadelesini yoğunlaştıracağı veya şimdiki gibi sürdüreceği belli olacaktır. Olumlu bir sonuç alınması için AKP tüm ağırlığını koymaktadır.

Bu mücadele içerisinde işçi sınıfının birliği çok büyük önem kazanmaktadır. Bu nedenle, son aylarda hız kazanan ve halkın tüm kesimlerinde beliren yabancı düşmanlığı bizi rahatsız etmektedir. Sürekli olarak sınıf kardeşlerimiz, yabancı işçiler işsizliğin kaynağı olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Bir sürü işçi bu kapitalist yalan propogandasına inanmaktadır. Biz AKP için bunun bilincinde olmak, bu propogandaya karşı çıkmamız ve dayanışma için mücadele vermemiz anlamına gelmektedir. Bu, özellikle tartışmalar ve yayımlarımızla gerçekleştirilmektedir. Ancak birlikte bu yalanlara karşı etkin mücadele verebiliriz.

Büyük bir ilgi ve gıpta ile örgütünüzün gelişmesini ve mücadelesini izliyoruz. Geçen yılki eylemlerde F. Almanya'daki Türk ve Kürt örgütlerinin birliği için verdiğiniz mücadeleye büyük önem veriyoruz.

Böylesi zor koşullar altında verdiğiniz kitle mücadelesi de son derece önemlidir.

Değerli yoldaşlar,

Güçlerimizi birleştirerek, amacımız sosyalizmi gerçekleştirmek için kavgamıza devam edelim. Birlikte tüm dünyada barışın korunması için ve ABD ve yandaşlarının saldırgan silahlanma politikasına karşı savaşalım. Ben, Sovyetler Birliği'nin büyük gücü ile birlikte zafere ulaşacağımızdan eminim.

Dünyada barışın korunması mücadelesi içerisinde, biz F. Alman komünistleri için, F. Alman hükümetinden Türkiye'deki Cunta'yı madden ve manen desteklenmemesi talebimiz büyük önem taşımaktadır.

Bunun ötesinde, Türkiye'de sendikacıların yargılanmasını kinaması istemimizi tekrar vurguluyoruz. Hergün Türk ve Kürt sınıf kardeşlerimizin ölüme mahkum edildiklerini, yıllar süren hapis cezalarına çarptırıldıklarını duydukça büyük bir kin ve nefretle doluyoruz. Biz, hükümetimizden bu insanlık dışı yöntemlerin durdurulması için uğraşmasını istiyoruz. Türkiye işçi sınıfı ile olan dayanışmamızı bir kere daha vurguluyoruz.

Sizin mücadelenize katkımızı, işçi sınıfı içerisindeki etkinliğimizi çoğaltmakta ve F. Almanya hükümeti üzerindeki baskımızı arttırabilmekte görüyoruz.

Sizinle birlikte olan istemlerimiz:

-Cunta'nın Türk ve Kürt halkına karşı işlediği suçlara son!

-Türkiye'deki askeri Cunta'nın desteklenmesine son!

-Yaşasın işçi sınıfının birliği!

-Yaşasın DİB-FAK'ın F. Almanya'daki mücadelesi!

-Yaşasın uluslararası dayanışma!

istediğini esas itibarıyla elde etmiştir. Söz konusu füzelerin Avrupa'ya yerleştirilmesi yanısıra, bu son toplantıda, NATO dışında (körfez'de) ABD'nin girişeceği operasyonlara diğer NATO üyelerinin destek vereceği karara bağlandı.

Tam o günlerde, Aralık ayında Türkiye ABD ile Memorandum Of Understanding (mutabakat anlaşması) imzaladı. Bir yıldır sözü edilen, askeri havaalanlarının, askeri tesislerin ıslah edilmesine, genişletilmesine yönelik 'alt yapı inşaatı' konusu ve buna bağlı olarak ortak askeri örgütlenme ve harekât konusu böylece belgelendi, resmîleşti. Yani, ABD'nin Çevik Müdahale Kuvveti için istediği 'kolaylıklar' ona tanıdı, verildi.

Orta Doğu'da Mısır ve İsrail ile aynı doğrultuda yapılan antlaşmalara, Suudi Arabistan, Amerikan'ın yaptığı yüksek silah satışlarına dikkati çekerek, Basra Körfezi'nin, Amerikan'ın ulusal çıkarları sınırları içine girdiğinin de ilan edildiğini, Türkiye'nin ise müdahale için 'ideal ülke' olarak belirlendiğini vurguladı.

"Reagan yönetiminin mümkün olan en kısa zamanda bir savaş açmayı tasarladığını ve 'sınırlı bir nükleer savaş' ötesinde uzun sürecek bir nükleer savaşı da düşündüğünün başka alemleri de" olduğunu anlattı ve sonuçta "Reagan yönetiminin, Pentagon'un esas amacı: Sovyetler Birliği'ni dize getirmek, büyük silah gücü üstünlüğü kazanarak dize getirmek, sınırlı nükleer savaşla dize getirmek, uzun nükleer savaş göze alarak dize getirmek. Şöyle veya böyle, ama mutlaka dize getirmek (ellerinden gelse tümüyle yok etmek). Dünyayı kendi hegemonyası altına almak. Bu hesapların doğrulabileceği, insanın aklını donduran korkunç sonuçlar akla gelmezse, insan gülebilir bu ahmakça hesaplara. Ama milyonlarca insanı anında yok edebilecek silahlar ahmak ve mace-racı insanların elinde oldukça, onlara karşı tüm barış güçlerini seferber ederek çok ciddi ve başarılı mücadele vermek gerekiyor" dedi.

Kitlelerin yoksullaştırılması paha-

15 Ocak 1983 Cumartesi günü, Düsseldorf'ta Demokrasi İçin Birlik Federal Almanya Komitesi Genel Kurulu toplandı. 150 Kadar delege ve konuşun katılımı ile yapılan, F. Alman, Türk ve Kürt örgütlerinden temsilcilerin katıldığı, mesajların gönderildiği 2. Olağan Genel Kurul saat 12.00 de açıldı. Salonunda bulunanlar, o gün yaşamlarını yitirmiş olan F. Alman işçi sınıfının yiğit devrimcileri Rosa Lüksemburg ve Karl Liebnicht'in kişiliğinde ülkemiz ve dünyadaki tüm yurtsever, demokrat ve devrimci şehitlerin anısına bir dakikalık saygı duruşuna davet edildiler. Divan'ın oluşturulması ve Komitenin önerdiği gündemin değişikliksiz kabulünden sonra Genel Kurul'a onur ve güç veren Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran'a söz verildi.

BEHİCE BORAN ARAMIZDA

Geçen yıl olduğu gibi, bu yıl da dünyamızda savaş/barış sorunundan daha önemli bir sorun olmadığını, fakat bu yıl bu sorunun çok daha büyük bir önem kazandığını belirten Behice Boran, konuşmasında bu sorunun temel olacağını Türkiye ve dünya meselelerini bu kapsamda ele alacağını söyledi.

Birincisi; eğer Cenevre görüşmelerinde bir antlaşmaya varılmazsa, Pershing 2 ve Cruise füzelerinin bu yıl sonunda yerleştirilmeye başlanacağını, ikincisi; Daha da ötesi ABD'nin doğrudan savaş başlatması olasılığının, tehlikesinin iyice arttığını, Reagan'ın "sınırlı nükleer savaş"tan açıkça bahsettiğini hatırlatan Boran, bu gelişmelerin tehlikeyi iyice açığa çıkardığını söyledi. NATO'nun önceki toplantılarında, sınırları dışında üyelerin çıkarları olabileceği (Çevik Kuvvet) ve her NATO üyesi, isterse, ABD'ye bu konuda yardımcı olabileceği (katkıda bulunabileceği) yolunda alınan kararları anlatarak şunları ekledi:

"Aralık ayının son NATO Savunma Bakanları, ardından Dışişleri Bakanları toplantısında Amerika nihayet

İnan Genel Kurulu:

GÜÇLÜ ÖRGÜT, ETKİN EYLEM!

ri girilen bunalımın bir "gerileme" değil, artık 1929'la kıyaslanmayan, tam tipik bir kriz olduğunu, bu krizde ilk kez olarak durgunluk ve enflasyonun birarada varoluşunun, krizden çıkışı imkansızlaştırdığını, artık dünya nüfusunun 2/3'ünü oluşturan ve iflas noktasına gelip dayanan bir bloksuzlar olgusunun bulunduğunu, ayrıca kapitalist dünya para sisteminin ve bankacılık sisteminin çökme ile karşı karşıya geldiğini belirtti. "dünya kapitalist sisteminin egemen güçleri, yöneticileri, yöneticileri sistemin çökme tehlikesi ile burun buruna geliyorlar ve kendilerini bu açmazın mensesinde sıkışmış buluyor" dedi. Çıkış yolunu da özgürlük ve hakların olabileceği kısıtlanıp, devlet ve kanun otoritesinin güçlendirilmesinde, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin bastırılıp, etkisizleştirilmesinde, sosyalist sistemin yok edilmesinde, edilemiyorsa alta düşürülerek dize getirilmesinde bulduklarını anlattı. Reagan yönetimi, ABD tekelleri açmazda olmanın çaresizliği ile insanlığı felakete sürüklemeyi göze aldıklarını belirtti ve devamla şunları söyledi:

"Bunu yapmak istiyorlar, istemek ise yapabilmek değildir. Bu korkunç niyet ve girişime mutlaka ve mutlaka set çekilmelidir. Çekilebilir de. Barış güçleri küçümsenemeyecek kadar çaplı ve etkindirler. İstediklerini yapamayacaklar, çünkü toplumun akışı, toplumsal evrim geri çevrilemez. Ama bu akışın, bu evrimin, yüz milyolarca insanın canına mal edilmeden akmasını, ilerlemesini sağlamak gerekir ve bu mümkündür." Kitlelerin savaş istemediğini, barış istemlerini aktif eyleme çevirdiklerini, ayrıca savaş/barış konusunda ABD ile genelinde Avrupa arasında görüş ve farklı tutum farkı olduğunu, diğer yandan antiemperyalist yönelimli bloksuz devletlerin savaşa karşı önemli bir barış gücü oluşturduklarını belirterek "Ve nihayet dünya sosyalist sistemi ve öncü gücü Sovyetler Birliği var. Serin kanlı, sakin, kendinden emin ve kararlı olarak Reagan'ın savaşı saldırdıklarını, barışçı öneriler reddiyle karşılayarak ayrı ayrı düzeylerde, derecelenmiş, silah türlerine göre sınıflandırılmış önerilerle ABD yönetimini topa tutuyor. Bu öneriler dünya, özellikle Avrupa ve ABD kamuoyunda yankılar uyandırıyor" dedi.

Türkiye'nin M.O.U/mutabakat antlaşmasını Referandumdan hemen 3 hafta sonra imzaladığını vurgulayan Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran, halkın tehlikenin büyük ölçüde habersiz olduğunu, görevin bizlere düştüğünü belirtti. Cuntanın sınıfsal bir olgu olduğunu, bunu bilerek ve öne çıkartarak öncelikle kitlelere ulaşılması gerektiğini, bunun için biz sol güçlerin kendi aramızda an-

laşmamızın büyük önem taşıdığı vurgulayarak konuşmasını bitirdi.

F. ALMAN İŞÇİ SINIFI İLE BİRLİKTEYİZ

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı'nın ardından sonra F. Alman işçi sınıfının partisi DKP (Alman Komünist Partisi) temsilcisi Wolfgang Hengese söz verildi. Tam metnini verdiğimiz konuşması sık sık alkışlarla ve "Hoch Die Internationale Solidarität" (Yaşasın Uluslararası Dayanışma) sloganları ile kesilen Wolfgang Hengese, Genel Kurula onur ve güç kattı.

AKP temsilcisi Wolfgang Hengese

TÜRKİYE DEMOKRATLARIYLA DAYANIŞMA GİRİŞİMİ

Daha sonra söz alan Türkiye Demokratlarıyla Dayanışma Girişimi sözcüsü Horst Martin, Federal Alman Demokrasi güçlerinin dayanışmasını Genel Kurulda yükseltti. Askeri baskı altında milyonlarca insana sahte Anayasa'ya evet dedirtilindiğini, generallerin batı ülkelerindeki dostları ve destekleyicilerinin Anayasa'yı "demokrasiye gidiliyor" diye alkışladıklarını ve sağcı Federal Hükümet'in de aynı şekilde davranarak yardımları başlatmak istediğini belirten Horst Martin, NATO generallerinin özellikle Federal Almanya ve Türkiye topraklarını savaş emelleri için kullanma gayretinde olduklarını, bu anlamda iki ülkede verilen mücadelenin çok önemli bir ortaklığı olduğunu anlattı. Konuşmasında ağırlıklı olarak F. Almanya'da gerçekleştirilen dayanışma eylemlerine değinerek, dayanışmanın tek yönlü bir yol olmadığını, Türk ve Kürt örgütlerinin birlikteliğinin yanı sıra F. Alman barış ve demokrasi güçleriyle eylemlerin etkinliğini artıracaklarını belirtti.

DİB-FAK ÇALIŞMA RAPORU.

Tüm delege ve konukların coşku ve ilgiyle izlediklediği konuşmalardan sonra gündemin diğer maddelerine geçildi. Demokrasi İçin Birlik Federal Almanya Komitesi'nin Çalışma Raporu yoğun bir ilgi ile izlendi. ABD ve NATO'nun saldırgan politikası sert bir dille eleştirilen raporda, bu politikanın nedenleri ve Barış sorununun, aktif barış mücadelesinin önemi; dünya halkları, F. Almanya ve Türkiye açısından ivediliği değerlendirildi. "Türkiye barış savaşılarının kararlı direnişi bizlere güç ve onur veriyor. Askeri faşist cuntanın barış düşmanı politikasının bir parçası olarak açtığı BARIŞ DERNEĞİ DAVASI amacına ulaşamadı, ulaşamayacaktır. Cunta, barış savaşılarını mahkum edebilmek için, herseyden önce BARIŞI MAHKUM ETMEK ZORUNDADIR" denilerek, Cuntanın, barış ve demokrasi düşmanı yüzünü, sahte Anayasa ile Cuntanın demokrasiyi gündemden çıkartılmı olduğunu açıkça somutlandığını her olanak kullanılarak yurt dışında anlatma görevi vurgulandı. "Barış Derneği, DİSK, TİP, TKP, TSİP ve ilerici demokrat kürt örgütlenmelerine, partilerine karşı açılan davalar sürüyor. Daha geçenlerde 268 kişinin idamı talep edilen Fatsa Dev-Yol davası açıldı". Dayanışma görevinin daha da yükseltilmesi, etkinleştirilmesi gereği vurgulandı.

Yabancı düşmanlığına karşı, F. Alman işçi sınıfının birliği esas alınarak, barış ve demokrasi güçleri ile eylem birliği geliştirilerek daha etkin ve kitlesel mücadele verilmesi gereği anlatıldı.

Federal Almanya Komitesi'nin Çalışma Raporunda diğer ağırlığı örgütsel çalışmaların, eylem birliklerinin değerlendirilmesi oluşturuyordu. Örgütümüzün, politik ödevleri yerine getirmede, demokratik güçler arasında ilişkilerin geliştirilmesinde üzerine düşeni yapmaktan kaçınmadığı, aynı zamanda örgütsel gelişmenin giderek yükselen bir grafik oluşturduğu anlatılarak politik ödevlerin saptanmasında sağlıklı çözümlerinin ve ideolojik tutarlılığın çözümü kolaylaştırıcı işlev gördüğünün pratik içinde bir kez daha kanıtlandığı saptandı.

En geniş demokrasi güçlerinin eylem birliği yolunda F. Almanya'da geçirilen süreç değerlendirilerek, eylem birliğinin geliştirilip güçlendirilmesi, kalıcılıştırılması görevi vurgulanarak, ancak böylelikle Türkiye Demokrasi Güçleriyle dayanışmanın örgütlülüğe kavustu-

rulmasının yollarının açılacağı belirtildi.

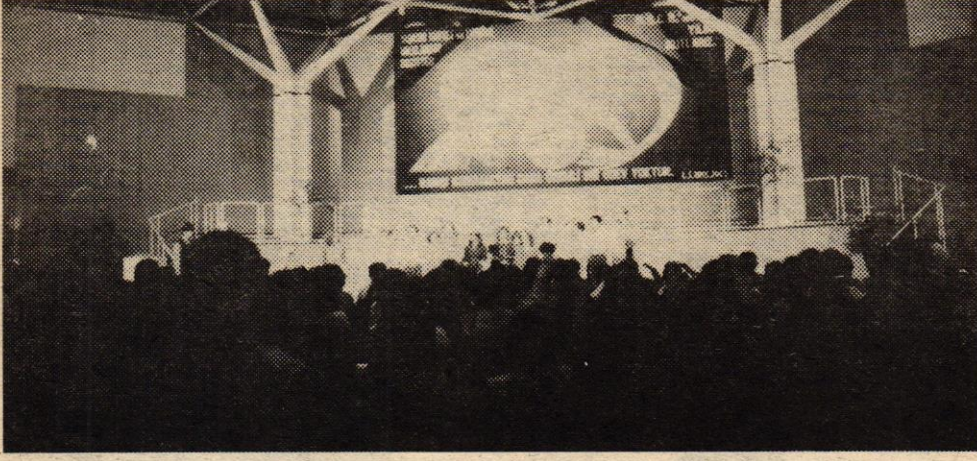
Bu düzeyde ve örgütümüz DİB-FAK, FİDEF, GERÇEK ADK, KKDK ve KÜRT HALKEVLERİ ile oluşturulan Demokratik Eylem Birliği Platformu içinde olumlu gelişmelerin yanısıra olumsuzluk ve sorunların da tartışmaya sunulduğu raporda, eylem birliğinde yer alması gereken tüm örgüt ve kişilerin birlikteliğini sağlayacak, onları birlikte aynı yöne götürececek ortak noktaları korumak ve geliştirmekte örgütümüzün titizliğini özenle koruduğu belirtildi.

Son bölümde örgütsel durum değerlendirilerek, üye sayısında ve yayın satışlarında gözlenen artışlar, örgütün gelişmesinde sağlanan deneyimler aktarıldı. Eksiklikler ve çözüm bekleyen sorunların açık yüreklilikle ve ağırlıklı tartışmaya sunulduğu rapor, kitle çalışmalarının ve örgütsel yapıyı güçlendirmede olanak ve koşullarını değerlendirerekden ileri adımların yolunu açmak gerektiğini ortaya koydu. DİB-FAK Çalışma Raporu şu sözlerle son buldu:

"Türkiye İşçi Sınıfı ve demokrasi güçleriyle dayanışma gibi özgün, F. Alman işçi sınıfı ve demokrasi güçleriyle bütünleşmek, yabancı düşmanlığına karşı etkin savaşıma yaşama geçirmek gibi kaçınılmaz, barış savaşımlarını daha da yükseltmek gibi güncel ve en geniş eylem birliğini örgütlü bir kalıcılığa kavuşturmak gibi ivedi görevlerimizi en başa koyma durumundayız. Bunun için de örgütsel yapıyı güçlendirmek, etkin eylemlerle örgütlemek zorundayız. Sorunlarımızı tek tek çözümlenerek ve örgütsel gücümüzü artırarak aşacağız.

- Barış Savaşımızı Daha da yükseltmek için!
 - Yabancı düşmanlığına karşı demokrasi güçleriyle eylem birliğini geliştirmek için!
 - Savaşımızı F. Alman işçi sınıfı örgütlerinin savaşımları ile bütünleştirmek için!
 - Türkiye'deki Kürt ve Türk demokratik, yurtsever güçleriyle dayanışmamızı güçlendirmek için!
 - Eylem birliğini etkinleştirmek ve kalıcı bir örgütlülüğe kavuşturmak için!
- DAHA GÜÇLÜ ÖRGÜT,
DAHA ETKİN EYLEM "

SSCB'nin 60. yılı kutlandı

Federal Almanya'nın Bottrop şehri 4 Aralık Cumartesi günü önemli bir toplantıya tanık oldu; Türkiyeli barış, demokrasi ve sosyalizm güçlerinin SSCB'nin 60. kuruluş yıldönümü ile ilgili yaptıkları kutlama toplantısına.

Saat 19'da 1300 kişilik salon tıklım tıklım dolmuştu. Sunucu'nun "Değerli arkadaşlar, kardeşler, yoldaşlar, Bilindiği gibi kısa bir süre önce, büyük devrimci, devlet adamı, barış hareketinin yılmaz savaşçısı, SBKP Genel Sekreteri yoldaş Leonid İlyiç Brejnev'i kaybettik. O büyük komünist artık aramızda yok. Sizleri yoldaş Brejnev ve barış, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde kaybettiğimiz tüm şehitlerimiz için bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum" sözleri ile birlikte geceye katılanların tümü ayağa kalkarak bir dakikalık saygı duruşunda bulundular.

Saygı duruşundan sonra sahneye Araucaria Latin Amerika müzik gurubu davet edildi. Arjantin, Şili ve Uruguay'lı sanatçılardan oluşan müzik gurubu Latin Amerika'nın sıcak havasını taşıdılar geceye. Katılanların coşku ile karşıladıkları Latin Amerika gurubu dakikalarca alkışlandı. "Yaşasın enternasyonal dayanışma" sloganı salonu çın çınlattı.

EMPERYALİZM CANAVARI ZİNCİRE VURULUP HAKLANACAKTIR

Latin Amerika gurubundan sonra Alman Komünist Partisi (DKP) Yönetim Kurulu üyesi Heinz Lang konuşmasını yapmak üzere sahneye davet edildi. Heinz Lang selamlama konuşmasında 60 yıllık Sovyet devletinin kazanımları, bu kazanımlara karşı emperyalizmin saldırıları ve barış mücadelesi üzerinde durdu. Lang "Sevgili arkadaşlar, yoldaşlar, sizlere Alman Komünist Partisi Yönetim Kurulu adına, Federal Almanya Cumhuriyetindeki tüm komünistlerin dayanışma selamlarını iletiyorum. Bugün burada SSCB'nin 60. kuruluş yılını kutlarken, Sovyet halklarının SBKP öncülüğündeki büyük kazanımlarını saygıyla selamlıyoruz" dedikten sonra sosyalizmin tarihsel kazanımları üzerinde durdu. Konuşmasının barış mücadelesi bölümünde Heinz Lang şunları söyledi; "70'li yıllarda değişik toplumsal düzenli devletler arasında gelişen yumuşama politikası 1975 Helsinki Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı sonuç belgelerinde yansıyan barış içinde bir arada yaşama ilkeleri, Sovyetler Birliği ve bağlaşıklık sosyalist devletlerin barış politikasının önemli kazanımlarıdır.

Ne yazık ki Helsinki Konferansından tüm ümit edilenler gerçekleşemedi. Politik yumuşama, askeri yumuşamayla tamamlanmadı. ABD emperyalizmi, Sovyetler Birliği'nden askeri alanda güçlü olabilmek amacıyla gerinlik ve silahlanma politikasına yöneldi.

Reagan yönetimi açık ve mutlak olarak, sahtekar, diktatör ve faşist düzenleri, karşı devrimci unsurları destekleyerek, halkların özgürlük savaşımını engellemeyi, tarihin çarkını durdurmayı veya geri çevirmeyi amaçlıyor.

Tekelci burjuvazi ve silah tekelleri adına, zamanın ikinci sınıf Hollywood artisti, em-

peryalizmin kaybettiği 'arsaları' yeniden kazanmaya çabıyor.

Emperyalizmin kanlı pençeleri daha halen keskin. Vahşi bir hayvan gibi çırpınıyor. Ancak işçi sınıfı ve kurtuluş hareketlerinin vurduğu zincirler her geçen gün sağlamlaşıyor. İşte bu, emperyalizm canavarının bağlanıp, haklanacağına garantisidir."

DKP Yönetim Kurulu üyesi Heinz Lang konuşmasını, "Sovyetler Birliği'nin ekonomik, politik ve askeri gücü, onun barış politikası ve uluslararası dayanışması, emperyalist ülkelerdeki sınıf savaşmaları, az gelişmiş ülkelerdeki kurtuluş hareketleri bize proletaryanın ve ezilen halkların zaferinin durdurulmazlığının güvencesini veriyor.

Bu savaşım halen kurban istiyor. Ancak eylemde birlik, uluslararası dayanışma ve başta temel güç Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalizmin güçlülüğü bize barış, demokrasi, toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşımımızda güç veriyor." diye bitirdi.

Sık sık coşkun alkışlar ve "Hoch Die Internationale Solidaritat" (Yaşasın Enternasyonal Dayanışma) sloganlarıyla kesilen Heinz Lang'ın konuşması büyük bir ilgi ve dikkatle dinlendi.

Daha sonra Ozan Heval sahneye davet edildi. "İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği" sloganları arasında sahneye gelen Heval Türkçe ve Kürtçe türküler söyledi. Türkçe ve Kürtçe türküler söylenirken salondaki coşku ve heyecan doruk noktasına ulaştı. Birçok türkü geceye katılanlarla birlikte geniş bir koro halinde söylendi.

EYLEM BİRLİĞİ BAYRAĞI YÜKSELİYOR

Heval türkülerini bitirdikten sonra, sunucu "Demokrasi İçin Birlik Federal Almanya Komitesi'nin, Federal Almanya Türkiye İşçi Dernekleri Federasyonu'nun, Gerçek Gazetesi İle Dayanışma Komitesi'nin, Kürdistan Devrimci Demokratik İşçi Dernekleri'nin ve Kürt Halkevleri'nin aktif olarak destekledikleri, Tertip Komitesi'nin hazırladığı gecemizin konuşmasını yapmak üzere Serdar arkadaşımızı davet ediyorum" sözleriyle gecenin anlam ve önemini belirten konuşmanın yapılması için konuşmacı arkadaşı davet etti.

Serdar yaptığı uzun konuşmasında SSCB'nin kuruluşu, ulusal sorunun çözümünde ve ekonomik alandaki kazanımları, Türkiye ve Sovyetler Birliği ilişkileri ve Sovyetler Birliğinin barış savaşımı üzerinde durdu.

"Bolşevikler her ulustan emekçilerin kardeşçe birliğini hedeflerken bu birliğin ancak gönüllülük temelinde kurulabileceğini biliyorlardı. Bu nedenle bir yandan emekçilerin birliğini savunurken, öte yandan her türlü ulusal baskıya kesinlikle karşı çıktılar. Uluslar ve halklar, ayrılıp kendi devletlerini kurmayı da içeren kendi kaderini tayin hakkını ödünsüz savundular. Böylece daha devrim-

den önce Bolşevik Partisi, değişik uluslardan güvenilir ve deneyimli kadrolara sahip bir parti haline geldi" diyen Serdar, SSCB'nin kuruluşu ve ulusal sorunun çözümünde atılan somut adımları belirtti.

Konuşmasında Türkiye ve Sovyetler Birliği ilişkilerine de ağırlıkla yer veren Serdar, konuşmasının bu bölümünde özetle şunları söyledi: "Bugün Türkiye'de iktidarı silah zoruyla ele geçirmiş olan Cunta ulusal çıkarları değil, NATO'nun ve başta Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunuyor. Bu nedenle de anti-sovyetizmi körükliyor, halkımıza, gençliğimize Sovyetler Birliği'ne karşı düşmanlık aşılamak istiyor"... "Türkiye işçi sınıfı, emekçi halkımız namuslu aydınlarımız ulusal kurtuluş savaşımının zafere ulaşmasında Lenin'in yönetimindeki Sovyet devletinin katkısını unutmuyor.

Fakat yalnız halklarımız emperyalist saldırılarına topraklarımızdan atmak için savaşırken değil, Cumhuriyet kurulduktan sonra da Sovyetler Birliği, emperyalizmin ekonomik baskılarına karşı ulusal sanayi kurulumu çabalarını destekledi. Bugün memleketimizde onlarca büyük fabrika, İsdemir, Seydişehir, Aliğa gibi en büyük ağır sanayi işletmeleri Türkiye ve Sovyet halkları arasındaki dostluğun anıtları olarak yükseliyor. Bizler bu dostluğu savunduk savunacağız. Bu nedenle bugünkü iktidar altında olsa bile Türk-Sovyet ilişkilerinin gelişmesinden yanaız. Çünkü şunu iyi biliyoruz: Sovyetler Birliği ile sosyalist ülkelerle iyi ilişkiler yönünde atılacak her adım kaçınılmaz olarak emperyalizmin ve gericiğin konumlarını zayıflatır. Barış ve demokrasiden yana güçlerin konumlarını güçlendirir"

Büyük bir ilgi ve dikkatle dinlenen konuşma sırasında sık sık "Yekitiya Karkeran, Wekheviya Gelan" (İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği), "Selam Selam Enternasyonalizme" sloganları atıldı.

Coşkun alkışlar ve sloganlar arasında konuşmasını tamamlayan Serdar arkadaşından sonra Ozan Diyadin sahneye çağıldı. Diyadin Kürtçe türkülerini söylerken dinleyiciler kendisine eşlik ettiler. Türküler sık sık "Türk, Kürt işçilerin birliği" sloganı ile kesildi. Diyadin'in türkülerini tamamlamasından sonra geceye kısa bir ara verildi.

Aranın sona ermesiyle birlikte Alman sanatçı Schlauch sahneye davet edildi. Alman sanatçı bizlerin de hiç yabancı olmadığı, Brecht'in "işçi işçi olduğundan", İtalyan işçi marşı, "İleri işçiler" ve Şili halkının yiğit evladı V. Jara'nın "Venseremos" marşı gibi uluslararası işçi marşlarından bir demet sundu. Dinleyiciler kendi dillerinden marşlara eşlik ettiler.

Alman sanatçıdan sonra tanınmış ozan Sümeyra sahneye çıktı. Sümeyra dinleyiciler tarafından dakikalarca alkışlandı.

Sahne bir anda çocuklarla doldu. 5 yaşındaki, 7 yaşındaki çocuklar ellerinde kendi yazılarıyla kartonlar kağıtlar üzerine yazdıkları yazılarda "Barış istiyoruz", "Silah değil, füze değil, okul istiyoruz", "yaşamak istiyoruz" diyorlardı. Bu istemlerini hep birlikte sözlü olarak da dile getirdiler. Çocukların bu davranışları salondaki coşku son noktasına çıkardı. Salonun bu havası sürerken ozan Temeli sahneye geldi. Temeli Kürtçe ve Türkçe türküler söyledi. Daha sonra Ali Mahir türkülerini söylemeye başladı. Saatler ilerledikçe gecenin sonuna da yaklaşıyordu. Frankfurt folklor ekibinin ve Batı Berlin İşçi Korosunun arka arkaya sahneye çıkmaları ile birlikte, SSCB'nin 60. kuruluş yıldönümü toplantısı çok başarılı bir şekilde sona erdirildi. Geceye katılanlar büyük bir sevinç ve coşku içerisinde geceden ayrıldılar.

LATİN AMERİKA'DA PEKİN'İN DİPLOMATİK SALDIRISI

V. LUNİN*

Pekin diplomasisinin geçen yıl bir özelliği Çin Halk Cumhuriyeti' nin (ÇHC) Latin Amerika ülkeleriyle temaslarını dikkate değer şekilde canlandırılması idi. ÇHC' nin doğuşundan buyana ilk kez olarak 1981' de Devlet Konseyi Başkanı Zhao Ziyang Latin Amerika' yı ziyaret etti. Cancun' da uluslararası ekonomik sorunlarla ilgili bir konferansa katıldıktan sonra Meksika' ya resmi bir ziyaret yaptı. ÇHC Dışişleri Bakanı Huang Hua' da Latin Amerika devletlerine önem vermemezlik etmeyerek Venezuela ve Kolombiya' yi ziyaret etti. Yardımcısı Zhang Wenjin' de kendi payına bir Arjantin, Brezilya, Venezuela, Peru, Şili ve Ekvador turu yaptı. Bu arada da Pekin, Venezuela Başbakanı, Venezuela ve Kolombiya Dışişleri Bakanlarınca ziyaret edildi.

Çin' in 1981 yılında Latin Amerika' ya gösterdiği ilginin ve Pekin' in bu bölgedeki diplomatik faaliyetinin ardında ne yatmaktadır ?

Bu sorunun yaklaşık bir cevabını Çin yönetiminin Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerine karşı edinmiş olduğu genel yaklaşımdan çıkarmak mümkün. Geçen yıllardaki ısrarlı emperyalistçi, Amerikancı (pro-emperyalist, pro-Amerikan) politikası Pekin' in gelişmekte olan ülkeler arasındaki prestijinin zayıflamasına önemli etkiye bulunmuştu. Bu, Asya ve Afrika' nın kurtuluşunu gerçekleştirmiş ülkeleri için öncelikle doğrudur. Bu ülkelerin halkları acı deneylerle, Çin yöneticilerinin yüksek perdeden nutuklarla halkların kurtuluş mücadelesiyle dayanışma ve gelişmekte olan ülkelere yardım iddialarının, neyi örttüğünü öğrenecekleri sayısız durumlar yaşadılar.

Asya' da bu ; komşularına karşı toprak iddiaları, Şubat 1978' de Vietnam' a karşı koyverilen saldırgan savaş ve ÇHC' nin Vietnam Halk Cumhuriyeti sınırında ardı arkası kesilmeyen silahlı provokasyonlar, devletleri birbirine karşı kışkırtmak ve Afganistan ve Kamboçya etrafında gerilimi körüklemek, Hindistan, Burma ve Endonezya' da bölücüler için destek ve yıkıcı amaçlar hedefleyen ırkçı Çin kayıtları idi. Afrika' da Pekin' in kötülükleri ise Angola halkına ihanet ulusal kurtuluş hareketlerinde bölücülük ve raşist (renk ayırımına dayalı ırkçılık) Güney Afrika rejimi ile alçakça bağlar kurulmasını kapsar.

Latin Amerika' ya gelince; bu kıta devletleri tarihsel ve coğrafi koşullarından dolayı Çin ile görece olarak zayıf bağlara sahip olmuşlardır. Coğrafi uzaklıkları nedenleriyle ki latin Amerika ülkeleri, Pekin' in yayılmacılığını ve hegemonyacı emellerinin gerçek boyutunu açık ve net olarak kavrayamıyorlar. Bununla birlikte, bu ülkeler Pekin' in

ABD' ye uyum gösteren dış politika aktivitelerine karşı uyanıktırlar. Bir çok Latin Amerika ülkeleri, Pekin' in Şili' deki Pinoche cuntası ile " cici " ilişkilerine ve Guetemala diktatörlüğü ile dostluğunu pekiştirmesine karşı olumsuz tepki gösteriyorlar.

Bundan dolayı kaypak konumlarına destek bulmak ve gelişmekte olan ülkeler arasında dayanak kazanmak umuduyla Pekin yöneticileri bir dizi diplomatik manevraya girişmişlerdir; özellikle Latin Amerika' da. Bunu yaparken Latin Amerika ülkelerinin dünya çapında bağlantısız ülkeler hareketinde ve uluslararası örgütlerde giderek artan politik ağırlık ve otoritelerini dikkate almaktadırlar. Ayrıca Pekin, Latin Amerika' nın stratejik hammaddeleri ve kaynaklarına artan ölçüde ilgi gösteriyor. Bazı özel endüstri ürünleri ve askeri malzeme (gelişmiş kapitalist ülke pazarlarından daha ucuz fiyatla) sağlamak istemekte ve örneğin petrol üretimi ve rafinerisi gibi Çin için önemli olan alanlarda teknik işbirliği aramaktadır.

Fakat herşeyden önce ve önemlisi var olan safhada Pekin çabalarını, bölge devletleriyle politik ilişkiler kurmak ve sağlamlaştırmaya yöneliyor. Dikkate değer ki, " diplomatik saldırı " sını burjuva demokratik ve askeri diktatörlük rejimlerini basamak yaparak tırmandırıyor. Latin Amerika devletlerinin sempatisini kazanmayı kollarken Pekin, uluslararası sorunlarda onlara yaranmaya, yeni bir ekonomik kural oluşturulması ile ilgili sorunlarda onlara yaltaklanmaya çalışıyor. Bununla beraber Pekin, " kader birliği " üzerine spekülasyonları yaparak kendi çıkarları ve üçüncü dünya ülkelere karşı ileri sürdüğü kimliğini unutmuyor.

Aynı zamanda, Çin' in bölgenin karşılaştığı sorunlara yaklaşımı ve Latin Amerika ülkeleriyle ilişkileri, Pekin politikasının emperyalistçi (pro-emperyalist) özünü, Latin Amerika ülkelerini " hegemonyacıya karşı birleşik direniş kuruluşu " diye adlandırılan şeye çekme çabasını ve onları tüm dünya çapındaki anti-sovyet stratejisinin başarısı için kullanma emelini açığa çıkartmıştır.

Nitekim, bölge ülkelerine gezileri süresince hem Huang Hua, hem de Zhang Wenjin El Salvador' daki olaylara sığınmaya çalışarak SSCB ve Küba' ya güvensizlik hisleri yaratmaya çalıştılar. Hatta Pekin, SSCB ve Küba' nın El Salvador' un içişlerine karışmaları sonucu bu ülkede durumun kızıştığını iddia ederek, El Salvador' daki olayların sorumluluğunu Moskava ve Havana' nın taşıdığı yolunda bir hava yaratmaya çalışmaktadır. Böyle yaparak Çin' in politikacıları, El Salvador' da olayların gelişmesine Washington' un " ilgi " duymasını " Takdir " ettiklerini sergilemişler ve gerçekte ise, bu ülkeye ABD müdahalesini aklamışlardır. Çin, kurtuluş mücadelesi sırasında Nikaragua ile ilgili olarak da gene aynı konuma

düşmüştür. Bu dönemde Amerikalılara yaltaklanarak aynı zamanda Pekin, Nikaragua' da diktatörlüğün devrilmesinin ABD' nin tüm gücüyle korumaya çalıştığı Orta Amerika diktatörlüklerine karşı bir zincirleme başkaldırı hareketi yaratacağı yönündeki ABD' nin endişelerini de " paylaşmıştır ". Basra körfezi, Hindicın ve Güney Afrika' nın yanısıra bölgeye " yer kürenin dördüncü sıcak noktası " ünvanını veren de Pekin' in bu propogandası idi.

Sonuç olarak, Asya ve Afrika' da olduğu gibi, Pekin ve Washington arasındaki " stratejik işbirliği ", Latin Amerika' yı da etki alanına alarak genişliyor. ABD Başkanı' nun özel temsilcisi Jeane Kirkpatrick ve Çin Dışişleri Bakanı Huang Hua' nın 1981 yılındaki Latin Amerika ziyaretlerinin hemen hemen aynı zamanda yapılması bir raslantı değildir. Öyle görünüyordu ki her ikisi de anti-Sovyet, anti-Küba propoganda yayma konusunda ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı saldırılarda birleşmişlerdi.

Venezuela gazetelerinden " Tiribuna Popular ", Huang Hua' nın gezisini şöyle yorumluyordu ; " konumu tüm dünyadaki en gerici güçlerle ittifak temelinde biçimlenen Pekin Kligince sürdürülen propoganda çerçevesinde anti-komünist ve anti-Sovyet hareketlerin bir bölümü, bir parçası idi ". Venezuela Komünist Partisi Merkez Komitesi Politbüro üyesi R. Larrazabal ise bölgedeki Çin politikasının hedeflerine değinerek şunları söylüyordu; " Çin, Orta Amerika ve Karaib bölgesinde varlığını korumak için her fırsatı kullanıyor ve sonuç olarak ABD ile birlikte El Salvador' daki halk düşmanı askeri cuntaya ve örneğin Haiti' deki Duvalier diktatörlüğü benzeri diktatörlük rejimlerine destek olmaya çalışıyor".

Nitekim, Çin' in dış politikasında Latin Amerika her zamankinden çok daha belirgin bir yer kaplıyor. Ç.H.C. ile ilişkilerin gelişmesi Latin Amerika ülkeleri için nasıl sonuçlar getirecek ? Kıta ülkeleri üzerinde şiddetini artıran Çin politikasının sonuçları ne olacak ? Washington ve onun Pekin ortaklarınca yönetilen yıkıcı faaliyetlerin sonucunda Latin Amerika' da daha ne gibi " sıcak nokta " lar patlak verecek ? Ç.H.C. ile gelişmekte olan Asya ve Afrika ülkeleri arasındaki ilişkilerin pratiği, Latin Amerika diktatörlük rejimlerine Çin' in desteği, ABD ve Çin' in " uyumlu hareket " i ve şimdiki Pekin yönetimi tarafından sürdürülen dış politikanın hegemonyacı karakteri bu sorulara iyimser cevaplar sağlamaktadır.

*- Aylık "Sosyalizm: Teori ve Pratik" in Çin Halk Cumhuriyeti ile ilgili olarak yayınlanan özel ilave sayısındaki makale İngilizceden, DİB Basın ve Yayın Bürosu' nca tercüme edilmiştir.

ULUSALLIK VE ENTERNASYONALİZM

Uluslararasılık ve ulusallık arasındaki ilişki sorunu insanlık tarihinde en çok irdelenen konulardan biri olmuştur. Bu sorun toplumsal bilimde ilk kez, bilimsel komünizmin kurucuları olan K. Marks ve F. Engels tarafından açıklığa kavuşturulabilmiştir. Onların düşüncelerini temel alarak Lenin 1913'lerde, kapitalizm altında sürekli yoğunlaşmakta olan insanlığın bütün ekonomik, politik ve manevi yaşamının uluslararası boyutlar kazanma sürecinin sosyalizm altında daha hızlı geleceği görüşünü açıkladı. Sosyalizm, halkların yaşamında her aşamayı uluslararası düzeye getirir diye yazdı. Ve O, uluslararası olanla ulusal olanın karşıt şeyler olmadığını, birbiriyle diyalektik bir bütün oluşturduğunu vurguladı.

SSCB Kuruluyor

"Sovyet Cumhuriyetlerinin kuruluşundan bu yana dünya devletleri iki kampa ayrılmışlardır: kapitalizm ve sosyalizm kampı.

Ulusal düşmanlık ve eşitsizlik, sömürgeci kölelik ve şövenizm, ulusal baskı ve kıyımlar, emperyalist vahşet ve savaşlar kapitalist kampta hüküm sürüyor.

Burada, sosyalist kampta içinde karşılıklı güven ve barış, ulusal özgürlük ve eşitlik, barış içinde bir arada yaşama ve halkların kardeşçe işbirliği egemen" sözleriyle başlıyor 30 Aralık 1922 tarihinde, Tüm Sovyetler Birliği I. Kongresinde coşkuyla kabul edilen "Sovyet Federasyonu, Ukrayna S.S.C., Belarusya S.S.C. Transkafkasya Federasyonu'ndan Cumhuriyetler Birliği delegeleri bu kongrede Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği Merkez Yürütme Komitesi'ni seçtiler. Ekim

devriminin lideri, işçi sınıfının yiğit önderi, sömürüye ve her türlü baskıya karşı mücadelenin yaratıcı militanı Lenin kongrenin onur başkanı olarak seçilmişti.

Sovyetler Birliği Enternasyonalizmin Somutlanmasıdır

Günümüzde Sovyet ülkesi, ulusal ve toplumsal sorunlara Lenin'in getirdiği uygun çözümlerin pratikte sınıandığı dev bir laboratuvar gibidir. Tarihte ilk kez olarak değişik uluslardan işçi ve köylülerin ittifakı burada, bu ilk sosyalist ülkede kuruldu ve her çeşit toplumsal ve ulusal baskıya karşı mücadelenin odağı oluşturuldu. Toplumsal gelişmenin bir sürü sorununa ilk cevap bulunan yer burası oldu. Diğer ulusların emekçi halkının gelişkin deneylerinden yararlanılarak, gelişmenin belli aşamalarını sıçrayıp kısa bir tarihsel süreç içinde sosyalizme ulaşmak mümkün müdür? Daha önceleri ezilmiş, baskı altına alınmış olan uluslar hızla gerçek sosyalist toplumun üst aşamalarına ulaşabilir, yeni yaşam tarzlarını sürekli geliştirebilir, çok önemli kültürel atılımlar sağlayabilirler mi? Halkların uluslararası kardeşliği gerçekleştirilebilir mi, yoksa birbirleriyle ebedi ve ezeli olarak mücadeleye mahkum mudurlar?

Sovyet deneyimi bu sorulara olumlu çözümler getirmiştir. Gelişmiş bir sosyalist toplum kurarak ve çeşitli ulus ve milliyetleri bir aile içerisinde toplayarak Sovyetler Birliği, varlığı ile pratikte enternasyonalizmin ne anlama geldiğini sergilemektedir.

Ulusal Zenginliklerin, Çeşitliliğin Birliği

Son yıllarda bir çok kapita-

list ülkede ulusal değerlerin geleceği konusu giderek büyüyen endişe kaynağı haline gelmiştir; kapitalist bütünleşme ve kültürde kalıplaşma ulusal dillerin, kültürlerin ve halk geleneklerinin toplumsal rolünü baltalamıştır. Toplum kurallarına pasif uyum (konformizm) ve tekdüzelik, batı toplumunun bir özelliği olarak gösterilen çoğulculuk edebiyatı ile örtülmeye çalışılıyor.

Umutlarını ulusal faktöre bağlamış bazı burjuva ideologları, enternasyonalizmin gelişmesi ile birlikte kültürde ve dilde insanlığı kaçınılmaz olarak sözde tehdit eden aynılaştırmaktan, benzerlikten bahsediyorlar. Diğerleri daha farklı değerlendiriyorlar. Onlara göre ise, ulusal nitelikte olanlar içlerinde "kavimsel özellikler" olarak da adlandırılan, korku, düşmanlık ve vahşiliği barındırdığı için bu kişiler ulusal ayrılıkların eninde sonunda halkların birbirlerini yok etmesine yol açıp açmayacağını merak ediyorlar.

Ulusal gelişmeyi sadece ulusal yalıtılma ve farklılıkların büyümesi olarak tasvir ettikleri için sonuçta kaçınılmaz olarak öyle bir noktaya geliyorlar ki, bu noktadan sonra ulusların karşılıklı yok etme kabusu başlıyor. Fakat onlar dünyaya biraz önyargılardan kurtularak bakabilselerdi eğer, ulusal çelişkilerin tümüyle ve sürekli olarak ortadan kalktığı, ulusal faktörlerin halkları ayırmadığı gibi birbirine yaklaştırdığı, "çeşitlikte birlik" in geçerli olduğu bir toplumun sosyalizm altında artık yaşamın bir gerçeği haline geldiğini görürlerdi.

Yeni bir tarihsel toplum olarak Sovyet halkının oluşması, sosyalist ulus ve milliyetlerin serpi-

lip gelişmesini, birbirlerine yakınlaşmasını sağlayan bir ortak varoluşun simgesidir. Sovyet ülkesi içindeki büyüklü küçüklü uluslar ve etnik gruplardan 130 dilin özgür gelişimi, Sovyet halklarının Rus dilini uluslararası bir ortak haberleşme aracı olarak serbest kullanımları ile uyumlu olarak gelişmektedir. Dar ulusal ilişki biçimlerinin kırılması ve tüm ülke halklarını içine alan geniş uluslararası işbirliği, onların kültürel olarak ufuklarını büyük ölçüde genişletmekte ve manevi gelişmelerini hızlandırmaktadır.

Ulusal özelliklerinden bağımsız olarak emekçi halkın daimi yakın birliği, bütünleşmesi, komünist kültürün biçimlendirilmesi yolunda ilerlemek hiç kuşkusuz, kuşaktan kuşağa aktarılmış olan ulusal değerlerin korunmasını gerektirmektedir. Bu değerlerin uluslararası sentezi ve bu anlamda ulusal farklılıkların "kaldırılması", bu değerlerin otomatik olarak kaybolması anlamına gelmez; tam tersine, halkların kültür hazinesini oluşturan her şeyin gerçekten serpilip gelişmesini sağlayacak olan yaşamda her çehreyi yeniden kurmak için yaygın ve olumlu bir çaba gereklidir.

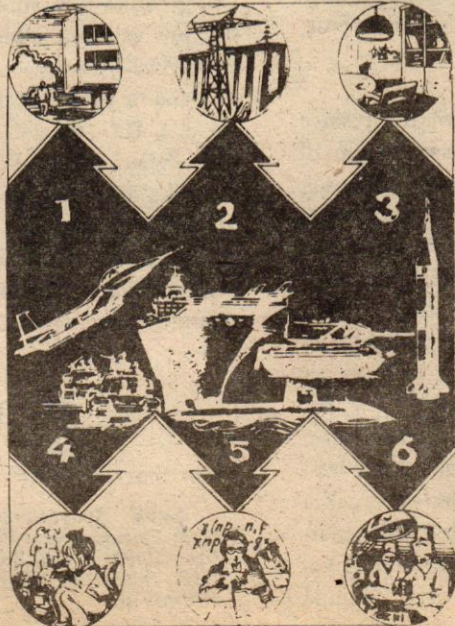
Lenin'in yazdığı gibi, dünyanın devrimci yeniden doğuşu, "her türlü ulusal bölücülüğün çöküşünü muazzam ölçüde hızlandıracaktır ve zenginlik anlamında insanlığın 'çeşitliliğini', manevi yaşamda, ideolojik eğilim, yönelme ve değişiklikleri azaltmaksızın, tam tersine milyon kere arttıracaktır." *

* V.I.Lenin, Toplu Eserler Cilt 21 S. 274.

Barış için kararlı ve ısrarlı adımlar

Pentagon'un silahları neye maloluyor ?

- 1) bir F-15 savaş uçağı; 9 Okul
- 2) bir uçak gemisi; bir hidro elektrik santral
- 3) bir Leopard-2 tankı; 36 üç odalı daire
- 4) bir tank bataryasının tatbikatı; 28 Çocuk yuvası
- 5) bir Trident nükleer denizaltı; 16 milyon kişinin bir yıllık eğitim masrafı
- 6) bir MX kıtalararası füze; 5 hastahane

Sovyetler Birliği'nin 60. Kuruluş Yıldönümünde konuşan SBKP Genel Sekreteri Yuri Andropov, dünya barışı ve silahsızlanma konusunda yeni Sovyet önerilerini açıkladı.

Orta menzilli Roketler:

"Sovyetler Birliği Avrupa'da sadece Fransa ve İngiltere'nin sahip oldukları miktarda, ne bir eksik ne de bir fazla, atom roketini bulundurmaya, aralarında SS-20 roketlerinin de bulunduğu birçok roketi sökmeye hazırdır." Andropov devamla, "Eğer Paris ve Londra halen ellerinde bulunan atom roketleri miktarını azaltmayı kabul ederlerse, Sovyetler Birliği de aynı oranda azaltmaya taraftardır" dedi. Bunun dışında "Sovyetler Birliği ayrıca atom silahlarını taşıyan savaş uçaklarının miktarında her iki tarafta da aynı oranda kalmak kaydıyla azaltmaya hazırdır."

Kıtalararası roketler:

Sovyetler Birliği, kıtalararası stratejik silahların %25 oranında azaltılmasını önermektedir. "Eğer ABD de kabul ederse, bu tür silahların

eşit oranda azaltılmasını ve bundan böyle de yapımının sınırlandırılmasını öneriyorum." diyor Andropov.

Eğer kapitalist dünyanın patronları kabul ederlerse, Sovyetler Birliği aynı zamanda ve miktarda olmak kaydıyla, bütün atom silahlarının ortadan kaldırılmasına da hazır bulunmaktadır...

İşte Sovyet önerileri bunlar. Aslında bu öneriler bir bakıma yeni değil. Sovyetler Birliği, kuruluşundan beri silahsızlanma ve dünya barışının korunması için elinden gelen her şeyi yapmaktadır. Fakat her seferinde emperyalistler, çeşitli demagojik gerekçelerle bunları red etmektedir.

Emperyalist merkezlerin bu seferki tepkileri de bu yönde oldu. Yeni Sovyet önerilerini ABD, alalecele hemen "kabul edilemez" diye ilan ederken, Batı Almanya ve Fransa hükümetleri de aynı doğrultuda demeçler verdiler. Batı Almanya sosyal demokratları ise "yeni Sovyet önerilerinin ciddi bir şekilde incelenmesi gerektiği"ni söylemekle yetindiler.

YÜZ ULUS TEK HALK

BİRLEŞİK ÇABA

*
Yıl sonunda SSCB nüfusu 270 milyona ulaşacak. Sovyet halkı 100 eşit ulus ve milliyeti kapsamaktadır. İşçi sınıfının çok uluslu toplumumuz yaşamındaki öncü rolü, SSCB'nin gelişmesiyle giderek artmıştır. Bugün işçi sınıfı çalışan nüfusun üçte ikisini oluşturuyor. Sovyet işçi sınıfının sayısal gücündeki dikkate değer bu büyüme, cumhuriyetlerin ekonomik gelişmesine yardım eden ve Sovyet ulus ve milliyetler birliğinin sosyal kurumlarını kuvvetlendiren bir gerçektir. (Tablo 1)

TABLE 1
İŞÇİLERİN SAYISAL AĞIRLIĞI
(.....bin kişi)

	1922	1940	1981
SSCB	4,610	23,860	79,900
Rusya	3,262	15,878	46,160
Ukrayna	856	4,610	14,300
Belarusya	98	724	2,950
Özbekistan	66	495	3,000
Kazakistan	103	638	4,450
Gürcistan	51	301	1,400
Azerbeycan	97	325	1,270
Ermenistan	21	93	875
Türkmenistan	22	120	500

Sovyet halkının emeği, ülke ekonomisindeki dinamik büyümenin güvencesidir. Büyük bir üretim, bilimsel ve teknolojik büyük bir kapasite yaratılmıştır. SSCB'nin ulusal zenginliği, toprak, doğal kaynaklar ve ormanlar dışında 2,9 trilyon Ruble değerinde ölçülmektedir (resmi kura göre 1 Ruble yaklaşık 1,4 ABD Dolarına eşittir). 1941-1945 Büyük yurt savaşında %30'luk bir kayıp olmasına rağmen bu zenginlik Sovyet hükümeti yıllarında 30 misli artmıştır.

Ekonomik kapasite herşeyden önce temel üretim mallarında üretimde gerçekleştirilen miktar, Sovyet hükümetlerinin tüm önceki yıllarda gerçekleştirdiği üretimi aşmıştır. 1981 sonlarına doğru bunların toplam değeri ise 1,9 trilyon Rubleyi geçmiştir.

Milli gelir, toplumsal üretimin büyümesinin ve halkın refah düzeyinde yükselişin somut göstergesidir. 1981 yılının sadece 2 gününde yaratılan milli gelir 1922 yılının tamamına eşittir ve bir aydan kısa bir sürede ise 1940

Toplumsal düzenleme içinde, Sovyet Cumhuriyetlerinin kırsal alanlarında yaşayan halkın kültürel ve yaşam koşullarında şiddetli değişimler ortaya çıktı. Bugün tüm ülke çalışanların dörtte biri fikir işçiliği yapmaktadır.

Ağırlıklı zihinsel işlerde çalışanların sayısı 1970 ve 1979 nüfus sayımların arasında tüm Sovyetler Birliği'nde %29 artış gösterdi; Rusya'da %26, Ukrayna'da %27, Beyaz Rusya'da %37, Özbekistan'da %55, Kazakistan'da %38, Gürcistan'da %26, Azerbeycan'da %40, Lityonya'da %37, Kırgızistan'da %43, Tacikistan'da %48, Ermenistan'da %54, Türkmenistan'da %37.

Ülkenin tüm ulus ve milliyetlerinden temsilciler, Sovyet devletinin işleminde aktif işlev görüyorlar. SSCB Yüksek Sovyeti'nde 61 milliyetin, Cumhuriyetler Birliği Yüksek Sovyetleri'nde 52 milliyetin halk temsilcileri vardır; ve yerel Halk Temsilcileri Sovyetleri 100'ün üzerinde milliyetten gelen insanlardan oluşmaktadır.

yılının toplam üretim hacmine ulaşılmaktadır.

Toplumsal üretim ve ulusal zenginlikte artış, Birlik Cumhuriyetlerinin birbirleri ile olan ekonomik bağlarının sürekli olarak genişlemesi daha da hızlanmaktadır. Ekonomik ve toplumsal gelişmesinde Sovyetler ülkesi, tüm Birlik Cumhuriyetlerinin karşılıklı kardeşlik ilişkilerinde deneyim zenginliği kazanmıştır.

Şimdi tüm Cumhuriyetlerin emekçi halkı, birleşik çaba ile ülke çapında büyük önemi olan başlıca ulusal ekonomik ödevlerin üstesinden gelmektedir; tüm Sovyetler Birliği'nin daha ileri ekonomik gelişmesine önemli katkı sağlayacak olan Sibiry, Sovyet uzak doğusu, kuzey bölgesi ve Baykal-Amur demiryolu alanındaki yakıt, enerji ve hammadde kaynaklarının geliştirilmesi gibi...

* - "Sosyalizm: Teori ve Pratik" isimli aylık derginin Aralık 1982 sayısında yayınlanan yazı, DİB Basın ve Yayın bürosunca İngilizceden özet olarak tercüme edilmiştir.

ABD'de AÇLIK

mutfaklarında" günde 20.000 kişiye yiyecek birşeyler verilebiliyor. Yüzbinlerce kişi aç ve açlıkta.

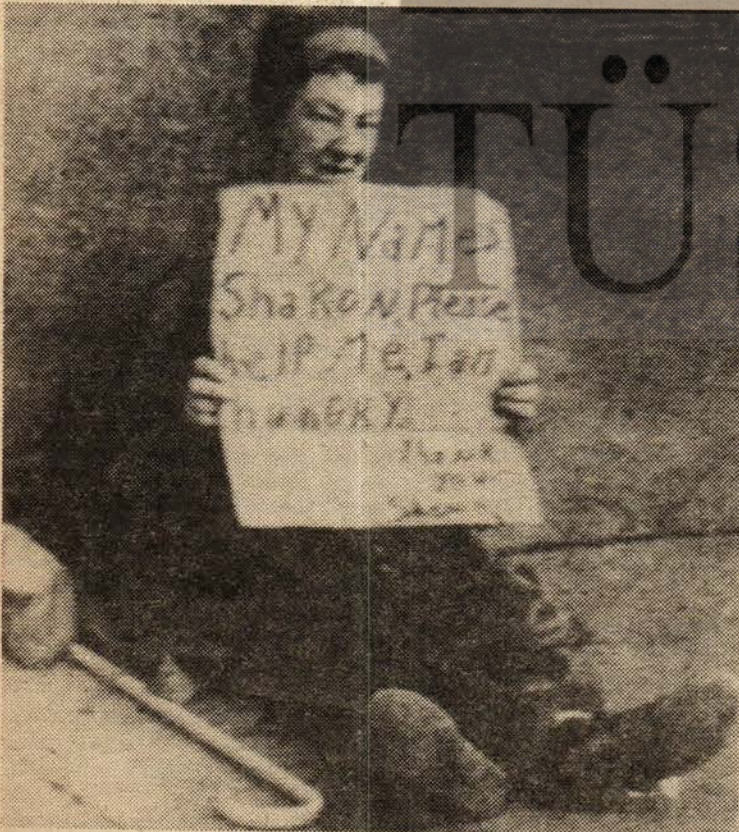
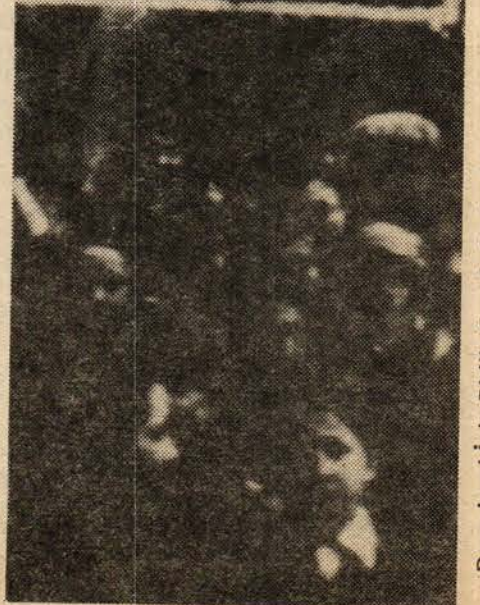
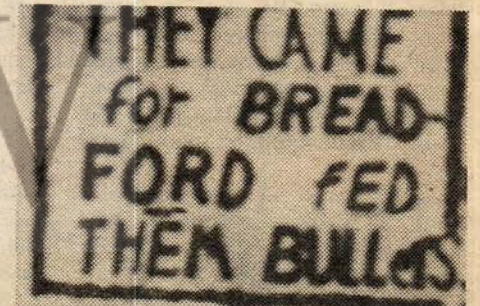
Öte yandan Batı Almanya'da 50 kadar tanınmış kişi, basına bir açıklama yaparak, ABD'ye yardım paketleri gönderilmesini ve bu paketlerden de posta ücreti alınmamasını önermişler, ABD'deki barış hareketiyle dayanışma içerisine girilmesini istemişlerdir...

Detroit'de işsizlik oranı %25'i buluyor. Belediye Başkanı Coleman Young açlığa karşı "olağanüstü durum" ilan etmek zorunda kalmış!.. Devletin bütün kamu yardım organlarını harekete geçirerek, sayıları 400.000'i bulan ve açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya bulunan insanları doyurabilmek için. Ancak, altı yerde açılan "halk

PANKART:
"Onlar ekmek için geldiler, FORD onları kurşunlarla besledi!"

Ford işçilerinin 50 yıl önce açlığa karşı yaptıkları gösteri de 3000 kişi Ford'un kapılarında dayandı. "Bize iş verin" diye. Cevap polis kurşunu oldu. Birçok işçi yaşamını yitirdi.

Bu olaydan 50 yıl sonra Detroit Belediye Başkanı şöyle yakınıyor: "Biliyoruz ki sorun bitmedi." O zaman 211.000 kişi açlık tehlikesiyle karşı karşıya iken, bugün bu rakam 400.000 oldu.

"Adım Sharon. Lütfen bana yardım edin. Açım..."

Detroit'deki 400.000 insandan biri. Resmi rakamlara göre Amerika'da 32 milyon "fakir" bulunmaktadır. New York'da ve diğer başka şehirlerde de açlık Amerikan halkını tehdit etmektedir.

Yol Filmi ve YILMAZ GÜNEY.

Yılmaz Güney, 35. Cannes Film Şenliği'nde "Yol" adlı filmiyle en büyük ödül olan "Altın Palmiye"yi aldı. Hemen sonra uluslararası eleştirmenler birliği ve Katolik Kilisesi Özel ödülleri de kazandı.

Hiç kuşkusuz bu ödül, bir yandan Türkiye ilerici güçlerinin başarı hanesine bir kazanım olarak yazılırken, diğer yandan da eli kanlı askeri faşist Cunta'nın suratına inen güçlü bir yumruk olmuştur.

"Yol" filmi, Türkiye'de, cuntacı, gerici güçlerin hücumuna uğradı. Hakkında yoğun bir karalama kampanyası yürütüldü. Ne ki, tüm baskı uygulamalarına karşın, sessiz kalmadı. İlericiler, "ödül"e sahip çıktılar; bunun, kendilerine ve halka ait olduğunu kanıtladılar. Karanlık güçlere "köyün" sahipsiz olmadığını, değneksiz dolaşılmıyacağını bir kez daha gösterdiler.

Nobel ödülü kazanan Gabriel Garcia Marquez'in kendisini kutlayanlara "bu, halkımın aldığı bir ödüldür" yanıtı, "Yol" filmiyle bir kere daha gerçeklik kazandı. İnsanlığa ilişkin ileriye atılan her kültürel olumlu adımın, gericiye boyun eğdiren karşınmaz gücünü simgeledi.

Ne yazık ki, halkın kazandığı bu ödülü, Yılmaz Güney, ondan geri almaya, koparmaya çalışıyor. Adeta birilerine bir vefa borcunu, bir diyeti öder gibi davranıyor.

"Ödül" ile birlikte uluslararası ünü artan Yılmaz Güney, yeni sanat yapıtlarıyla halkının savaşımına katkıda bulunacak olanak-

lara daha fazla sahip oldu. Yine kazandığı ünü ile birlikte, dünya insanlığı tehdit eden savaşçı politikalar karşı çıkmada, emperyalizmin yakıp yıkmaya çabaladığı insani değerler hazinesini korumada, kendisini bekleyen birçok görev ortaya çıktı, olgunlaştı. Bu göreve ilişkin kendi mirasımızdan Nazım Hikmet örneği yeterince ışık tutmaktadır. O usta sanatçı, yiğit savaşçı, istendiğinde yetenekli bir sanatçının halkına ve dünya insanlığına ne denli hizmet edebileceğini yeterince ortaya koymuştu.

İlerici güçler, belirtilen çerçevede Yılmaz Güney'den katkı bekliyordu. Örneğin, 12 Eylül'ün 2. yılını protesto yürüyüşü öncesinde biraraya gelen tüm sol güçler, önkoşulsuz olarak bu güveni duydu, kendisine bu krediyi açtı. Onun bunu titizlikle koruyacağı umuluyordu.

Ama, Yılmaz Güney, "Ödül"den sonra bu yola girmede. O, militan sağ anti-sovyetik eğilimin sahiplerini bile geride bırakacak bir göreve gönüllü olarak soyundu. Bunu, emperyalist kitle iletişim araçlarının sunduğu her fırsatta kullandı, kullanıyor. 29.11.1982 tarih ve 48 sayılı Der Spiegel dergisi sorularına verdiği yanıtlar, aşağıda da görüleceği üzere, söylenileni yeterince doğrulamaktadır.

"Der Spiegel: Türkiye'den kaçtıktan sonra, size karşı Sovyetler Birliği'nin ajitasyonunu yaptığınız için bir sürü dava açıldı; ceza istemleri yüz yıla yakın. Siz Komünist değilmisiniz ki?"

Yılmaz Güney: Sovyetler Birliği komünist mi ki? Biz çok kez tekrarladık, yine tekrarlayalım: Sovyetler Birliği Türkiye'nin aynı ABD ve Çin gibi güçlü ve tehlikeli bir düşmandır. Halkın kurtuluşu ancak tüm süper devletlerden tam bağımsızlık altında gerçekleşebilir.

Der Spiegel: Sol güçlerin birliğini hastediyormusunuz, bir nevi yurtdışından anti-faşist cepheyi?"

Yılmaz Güney: Evet. Biz şu anda faşist cuntayı yıkmak için bir hareketi organize

etmeye ve harekete geçirmeye uğraşıyoruz. Türkiye solu hem yurt içinde, hem yurt dışında rekabet içinde bulunan bir sürü grupçuklara bölünmüştür. Biz arabuluculuk yapmak ve hepsini güçlü bir hareket haline getirmeye uğraşıyoruz. Fakat sınırları vardır. Örneğin, baştan belli olmalıdır ki, biz hiç bir zaman Moskova'yı dinleyen, TKP gibi bir grupla birlikte olamayız, hatta anti-faşist mücadele esnasında dahi. Yoksa halkın kurtuluşu gerçek anlamıyla başarılamaz."

F.Almanya televizyonunun yaptığı bir programda, yapımı sormadığı halde, Yılmaz Güney, görevi olduğunu belirterek Sovyetler Birliği'ne kara çalmak için didindi durdu.

Ve yine Ocak ortalarında Hürriyet gazetesinde tram içine alınarak verilen bir haberde Yılmaz Güney "terörizmin arkasında Sovyetler Birliği vardır" dedi.

Şimdi sormak gerek: Bu militan "sol" anti-sovyetizm neden? Kimin için yapıyor, kime yarar sağlıyor? Kürt ve Türk halklarının, Türkiye işçi sınıfının savaşımına mı, işkence tezgahlarında, zindanlarda güçlerini ve umutlarını yitirmeyen yurtseverlerin savaşımına mı katkı sağlıyor? Yoksa anti-sovyetizm resmi devlet doktrini haline getiren NATO üyesi ülke hükümetlerinin, anti-sovyetizm için her olanağı kullanan, bu doğrultuda yalan haber üreten propaganda kampanyalarına mı hizmet ediyor? Hiç kuşkusuz, Yılmaz Güney'in sürdürmekte kararlı görüldüğü militan "sol" anti-sovyetizm, emperyalist propaganda makinasının sol tarafındaki arızaları, eksiklikleri gidermeye nesnel olarak katkı sağlamaktadır.

Kapitalist dünyanın içerisine girdiği kriz, gün gün derinleşmektedir. Emperyalist devletler ve savaş aygıtları NATO, çıkışı savaşçı politikada görmektedir. Ayakta kalabilmek, tarihsel tükenmişliklerini bir gün daha geciktirmek için her çareyi meşru sayıyor. Bu süreçte, açık, pervasız "sağ" anti-sovyetik eğilimlerle, "sol" antisovyetik eğilimlerin benzerlikleri artıyor. Bir bütünleşmeye doğru gidiyor.

Yerini bulmayan bir ödül

Türkiye'deki aydınlar, öğrenciler, edebiyatla ilgilenenler YAZKO (Yazarlar ve Çevirmenler Yayın Üretim Kooperatifi) adını ve yayınlarını çok iyi bilirler. Aylık edebiyat dergisi ve yayın serisi içinde yer alan onlarca hikaye, roman, araştırma, şiir kitapları geniş bir okur kitlesi tarafından okunmaktadır.

Cunta baskı ve terörünün kültürel ve ideolojik alanda da tam boy sergilendiği, özgür ve demokratik düşüncenin, ilerici-yurtsever fikirlerin serpilip gelişmesinin ve kitleleri sarmasının engellenmeye çalışıldığı günümüzde bu tür yayım ve basım evlerinin önemi, ülkemiz kültür birikiminin değerlendirilip geliştirilmesine olan katkıları tartışma götürmez bir gerçektir. Çarpık egemen sınıf ideolojisinin, insanları devletin sadık kapı kulları ve tüketici yaratıklar olarak gören hakim sınıf ideolojisinin her türlü kültürel ve sanatsal araçlarıyla insanlarımızı kiskacı içine aldığı günümüzde, bu alandaki her olumlu adım, en küçük bir mevzi büyük değer taşımaktadır. Bu alanda mücadele verirken, sağlıklı, düşmana teslim olmayan, ilerici-sol güçlerin birliğini zedelemeyen demokratik bir yayım politikasını titizlikle korumayı asgari düzey olarak yükseltmek yolunda her adım geliştirilmelidir.

YAZKO yayımları da, en azın-

dan böylesi bir mevzi olarak değerlendirilmiş, kitlelerin takdirini kazanmıştır. Çıkardığı yayınların yanı sıra, verdiği ödüller ilgiyle karşılanmakta, genç insanlarımız için teşvik edici bir işlev görmektedir.

YAZKO Kitap serisi içinde yayınlanan "Sivil Toplum ve Devlet" isimli kitabı okuduğumuzda, YAZKO'nun bu saygınlığının en azından zedelemiş olduğunu üzülerken gördük. Kitabın yazarı Kürşat Bumin. Yeni bir isim. Bilimsel sosyalizme karşı en kaba ve en ilkel biçimde saldırın böylesi "eser"lerin, günlük renkli basından burjuvazinin en yullanmış kalemlerine, sınıf mücadelesinin dönelerinden satılık ideologlara değin uzanan geniş bir yelpaze tarafından durmadan nasıl üretildiğini zaten biliyoruz. Bunun, tekeli burjuvazinin sınıf mücadelesinin etkin araçlarından birisi olduğunu da biliyoruz.

Ama asıl tehlikeli olan, bu tür bir "eser" in, ilerici, demokrat bir kimliğe sahip olarak değerlendirildiği için yayımları izlenen, okunan bir kurum tarafından basılıp genç okurlara ulaştırılmasıdır. Daha ötesi, bu "eser" in "YAZKO 1982 İnceleme Özendirme Ödülü" ile ödüllendirilmiş olmasıdır. Ta-

rihsel olguları yalanlarla çarpıtıp, araştırmacı tarafsızlığı maskesi altında Ekim Devrimi ve dünya sosyalist sistemine azgın ve büyük bir kinle saldırın bu kitaba günümüz koşullarında ödül verilmesini nasıl değerlendirmek gerekir? Kürşat Bumin'in kinini kustuğu ideolojinin, sosyalizmin savaşçıları, kararlı savunucuları bugün zindanlarda, işkencelerde.

Bu olgulardan gelen bir cesaretle olsa gerek, K. Bumin "Sivil Toplum ve Devlet" başlıklı, bilimsel değeri olmayan araştırmasını iki temel çarpıtma ve yalana dayandırmak rahatlığını gösteriyor. Birincisi; Marks'ın iyi niyetli bir hayalci olduğu. İkincisi; Leninizmin Marksizmle bir ilgisi olmadığı, hatta onun karşıtı olduğu...

Tarihin hep hayalci devrimcilerle dolu olduğunu, ama hepsinin de olayı politik planda ele alarak toplumu ona bağımlı kıldıklarını, bu nedenle totaliter rejimler kurduklarını belirtiyor. Marks'ın ise devrim konusunda "güzel" şeyler söylediğini, ama bir ütopya anlatıyor. "Marks bize bir yandan toplumun ancak yaşadığı çelişkiler ve çatışmalardan kalkarak anlaşılabilirliğini açıklarken, öte yandan kendisi de (tarih felsefesinin bir sonucu

olarak) çelişkilerin ve çatışmaların ötesinde saydam bir toplumu (komünizmi) erişilecek bir son olarak görmektedir...., Marks'ın kuramında, büyük endüstrinin, dolayısıyla sürekli gelişen bir üretkenliğine doğurduğu bolluk üzerine kurulu bir saydam toplum beklentisi söz konusudur."

En başta tarih Kürşat Bumin'in tezlerini yalanlamıştır. Kaldı ki bu tezler K. Bumin'den önce defteri dürülmüş ütopyacı veya oportunist, bilinen diğer şahıslara aittir. Ekim devrimi ve tarihin ilk sosyalist toplumu Sovyetler Birliği'nin yaşayan, canlı bir gerçek halini alması ve 2. Dünya Savaşı'nın ertesinde dünya sosyalist sisteminin kurulması, bu tür işçi sınıfı düşmanı, sosyalizm düşmanı tezleri tümüyle mahkum etmiştir. Kürşat Bumin'de bu olgunun farkında olsa gerek. Çünkü "araştırmasının" dörtte üçünü Ekim Devrimi ve Lenin'in önderliğinde gerçekleşen ilk sosyalist devlete ayırmış. Tarihin bu somut, canlı, gelişen örneğine karşın tüm kinini kusmuş.

"...Diyebilirim ki, Marks'ın büyük endüstriye olan hayranlığından kaynaklanan üretimi tarih anlayışının ürünü bu düşünceler, sonraki jakoben-leninist iktidarın işini çok ko-

DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK – FEDERAL ALMANYA 2. OLAĞAN GENEL KURULU TOPLANDI

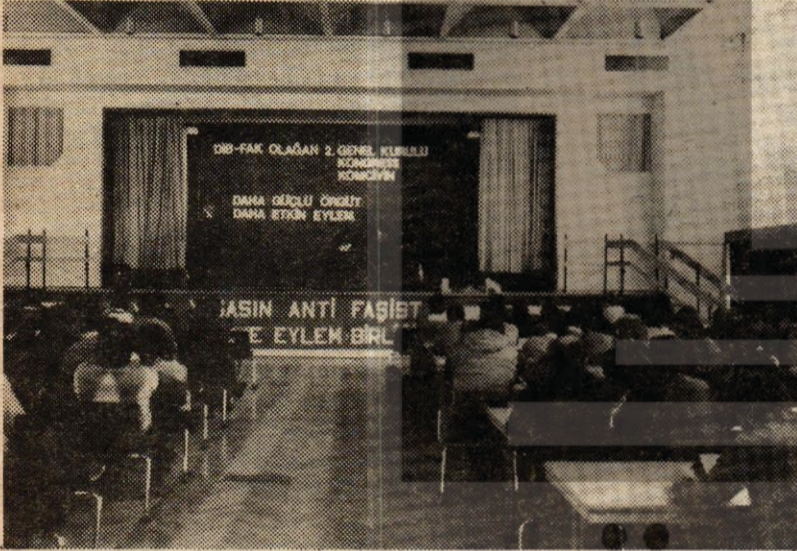
(Baştarafı Orta sayfada)

Demokrasi İçin Birlik Komitelerinden gelen başkan telgraf ve mektupları Genel Kurula gönderilen yoldaşça ve kardeşçe selamlardı. FİDEF, GERÇEK ADK, KKDK, KÜRT HALKEVLERİ, KOMKAR, TÜDED, Gelsenkirchen ve Çevresi Türk İşçi Derneği, Frankfurt Türkiye Gençler Birliği, Sulzbach İşçi Derneği ve Tevkari Gazetesi adına İhsan Aksoy, İşçinin Sesi, İşçi Gerçeği tarafından gönderilen mesajlar Federal Almanya'da yükseltilen birer dayanışma bayrağı idiler.

Raporların görüşülmesine geçildiğinde Genel Kurulun sıcak, samimi havası iyice açığa çıktı. Delegeler, Raporda belirtilen olumluluklara latıldıklarını, sorunları çözmede hepimize büyük görevler düştüğünü vurguladılar. Diğer yandan, birimlerinin kendilerinin gözledikleri eksikliklere değindiler, raporda yeterli görmedikleri noktaları açıp tartıştılar. Bir örgüt için can alıcı öneme sahip görevlerini yoldaşça, dostça, sorunları çözmeyi temel alarak ve açıklıkla yerine getirmeye özen gösterdiler. Çözümler için düşündükleri önerileri tartışmaya açtılar. Eylem birliği çalışmalarında görülen genel eksiklikleri, diğer örgütlerce yapılan olumsuzlukları, bunların giderilme-

sinin önemini tartıştılar. Örgütün merkezi yayını etkinleştirmek için nelere gereksinim duyulduğu, yeni üyeler kazanmada eksikliklerimiz, mali sorunları çözmede tek tek tüm üyelerin sorumlulukları ve bir dizi sorun ele alındı. Herkes sonuçta "Daha güçlü örgüt, Daha etkin eylem" i yaşama geçirerek bunları aşacak güce ve bilince örgütümüzün sahip olduğunu, şimdiye kadar büyük bir birikim ve küçümsenmeyecek bir gelişme sağlanmış olduğunu belirtiyordu. Örgüte, kendilerine duyulan güvenin getirdiği o en güzel duyguyu hep birlikte yaşıyorduk. Yoldaşlık ve kardeşlik duygusunun sıcaklığının, gücünün yaşamsal önemini tekrar kavıyorduk. Bu güç ile sorunları, ağır görevleri, eksikliklerimizi ele alarak, Federal Almanya Komitesi 2. Olağan Genel Kurulu'nun bundan sonraki çalışmalarımız için bir menzil taşı, dönüm noktası olmasına daha bir titizlik gösterdik. Yeni komite üyeleri ve DİB-AK delegelerinin oybirliği ile seçiminin sonra sonuçta, hep birlikte daha ileri mevzilere yönelmek için, en genel ve özel sorunları aşmak için sesimizi tekrar yükselttik:

**DAHA GÜÇLÜ ÖRGÜT
DAHA ETKİN EYLEM**

laylaştırmıştır." diyerek geri kalan sayfalarda Leninistlerin Fransız devrimi jakobenleri olduğu tesbiti ile devam ediyor araştırmasının bulguları (!) Bolşeviklerin ne düzenbaz, ne fırsatçı politikacılar olduğunu, işçi sınıfı diktatörlüğü ile toplumda "başka olan"ı nasıl erittiklerini anlatmaya koyuluyor. Tarihsel belgeleri, gerçekleri küstahlıkla gözardı edip, yalanlar söyleyerek.

Sonuç olarak da okuyucusuna ne anlatmak istediğini kendisinden öğrenelim: "Toplumda iktidarlar hiç eksik olmuyorlar. İkiyüzyıl süresince birbirini izleyen Devrimlerle kimi iktidarlar devrilmişse de, devletler her zaman devletlerin kolları arasında ölüyorlar. Bir bakıma Jakobenlerin sivil topluma çarpıp geri dönen politik düşüncelerini jakoben-leninistler düş oluşturdular. Devlet-toplum ayrımını silmeye yönelik jakoben ideoloji, parti-devlet-toplum özdeşliğiyle zenginleşerek bir rejimi yıllardır

ayakta tutuyor. Sivil toplum devlet içinde gittikçe eritilirken, temel hak ve özgürlükler ortadan kalkıyor.

Totaliter devlet, yani bütün'ü kavrayan, başka olan'a hayat hakkı tanımayan total-devlet, sivil toplumu kavrayarak, politik, ekonomik, hukuksal, estetik, pedagojik bütün farkları siliyor."

Genç kuşakların pırl pırl aydın beyinlerine, sosyalizm coşkusuyla atan yüreklere küçük burjuva yılmılık ve çaresizlik sızlanmalarından başka bir şey vermeyen böyleleri "eser"lerin yazarı bu eli tanıdınız değil mi? Ve anladınız bu "eser" in ilerici paye verilerek ödüllendirilmesinden duyduğumuz kuşku-ları...

Fakat bilinmeli ki, meydan boş bırakılmadı. Günümüzde süren haklı mücadele, yarıncın başarıları ile bu tür "eser"lere tekrar tekrar haddini bildirmek görevini de unut-muyor işçi sınıfımız, yurtseverle-rimiz.

Türk-İş yöneticileri görev başında..?!!

İki yıl süren sert ve de keskin tartışmalardan sonra Türk-İş yöneticilerinin ısrarlı çabalarıyla "Asgari Ücret" saptandı. Çalışma Bakanı Turhan Esener başkanlığında gece gündüz demeden iki yıldır işçilerimiz için kan ter içinde çalışmalarını sürdüren ve Türk-İş temsilcilerinin katıldığı komisyon OY BİRLİĞİ ile asgari ücret konusunda anlaştı. Cuntanın iktidara el koymasından bu yana Türk-İş yöneticileri bu konuya öylesine önem vermişlerdi ki, ondan başka hiç bir iş yapacak halleri kalmıyordu. Sonunda komisyon, asgari ücreti 16 yaşından büyükler için ayda brüt 16 bin 200 lira (net 10 bin lira civarında), 16 yaşından küçükler için 11 bin 100 lira olarak saptandı. Bu arada bir parantez açarak belirtmek gerekir: Asgari ücretle anlaşmaya varılan % 62'lik artış -yetersizliği bir yana- enflasyonun % 60'ı aştığının da resmi olarak tescilli anlamına gelmektedir. Saptadılar da, Türk-İş yöneticileri ellerinden değerli oyuncakları alınmış çocuktan beter, şaşkın şaşkın şimdi hangi mühim mesele ile uğraşacaklarını kestirmeye çalışıyorlar. Bulmakta da güçlük çekmeyeceklerdir. Bu ihanet mantığının o ince yaratıcılıkları onlarda olduktan sonra...

Kaldı ki, önceki asgari ücret ile kıdem tazminatı arasında bir bağ söz konusu idi. Bu konuda işverenlerin yaygaralarını, DİSK'in ısrarlı mücadelesini bilirsiniz. İşverenlerin işten atmalarda en büyük ayak bağı olarak gördükleri, miktar hesaplamasında böyle bir bağı istemediklerini herhalde biliyorsunuzdur. Çünkü asgari ücretin her artışında bu artacak, bu haksızlıktır diyorlardı. Şimdi sizin cunta hükümeti ile oybirliği içinde mutabık kaldığımız anlaşmada bu konuyu da her nasılsa unutmuş görünüyorsunuz. Belki de iki yıllık "ağır" çalışmadandır... Belki bir iki yıl da buna harcamayı, bu sırada topu Yüksek Hakem Kurulu'na atarak sorumluluktan kurtulacağımızı sanıyorsunuz. İşverenlerin işçilere birkaç lira verip topluca işten atmalarının vebalini omuzlarınıza kadar yufka yürekli olduğunuzu görmek de varmış.

Tekellerle ve cunta ile bu alçakça işbirliğinizin, işçi sınıfına, emekçilere bu ihanetinizin hesabını soracak kimsenin kalmadığını mı veya buna kimsenin cesaret edemeyeceğini mi söylemek istiyorsunuz? Sorulacağından kuşkunuz olmasın. İşçi sınıfının on yıllar süren deneyimi ve birikimi var. Yürekli evlatları

var. İşçi sınıfı hainlerini unutmayacaktır. İlk önce Konfederasyonunuz tabanındaki işçiler, namuslu temsilciler dürüst sendikacılar var. Onları kandırmaya sizin incelikleriniz yetmez. Nasıl ki, faşizmin, tekellerin en ince oyunları bile tarihte teker teker bozulup işçi sınıfı karşısında güçsüz kaldıysa.

Bu olayın birinci dersi, Türk-İş yöneticilerinin sarı kimliğinin tekrar gözler önüne serilmesidir. Ülkede cuntanın işçi ve emekçilere, demokrasiye karşı saldırıları amansız biçimlerde ve boyutlarda devam ederken ne yapıyordu bu baylar? Siyasi partiler, meslek ve kitle örgütleri, hele hele sendikalar bir çırpıda kapatılırken, işçi sınıfının değerli temsilcileri tutuklanır, binlerce yurtsever, halkımızın gözbebeği aydın tutuklanırken, idamla yargılanır idam sehpaları kurulur, kurşunlanırken, hangi odalarda cunta ile işbirliğini geliştiriyor, akbalar gibi yumuşak ellerini ovalıyorlardı bu mümtaz şahıslar? Yıllar süren direniş ve mücadelelerle alınmış ekonomik, demokratik haklar hayasızca ayaklar altına alınırken; sözleşmeler yırtılıp işverenlerin rızalarına göre Yüksek Hakem Kurulu denilen işçi düşmanı merciden emekçiler aleyhine peşpeşe "sözleşmeler" çıkarılırken, apar topar işçiler sokaklara atılırken, "işveren ve aile efradına kötü sözler sarfedenin işten atılacağı" gibisine edepsiz bir kanun çıkarılırken, Anayasa adı verilen insanlığın utanç belgesi tüm ekonomik ve politik hakları silerken hangi otel köşesinde, hangi mümtaz iş adamlarının elini sıkıyor, hangi cunta şefiyle görüşbirliği oluşturuyorlardı?

Onlara sorarsanız "görevlerinin başında" idiler. Başlarını kaşıyacak zamanları olmadığı için diğer meseleleri belki de farkedemiyorlardı. Peki, o zaman iki yılı aşkın bir süredir ciddiyetle üzerine eğildiğiniz "asgari ücret görüşmeleri" ne oldu? Bir işçinin asgari yaşamı için neyi "reva gördünüz"? Bir işçi ailesinin "en asgari" yaşam düzeyi sürdürbilmesi için Türkiye'de ücret sizce kaç liraymış, ona bakalım. 16 bin 200 lira... Resmi araştırmalar bile 4 kişilik bir ailenin aylık geçimi için gerekli miktarı 60.000 civarında (hem de net) saptarken en hafif deyimle sizin bu saflığınıza ne denir? Ya Türkiye'de yaşamıyorsanız, ya sayı saymasını bilmiyorsanız? Ya da kelle hesabı bir işçiyi bu kadar ucuza satabileceğinizi düşünenecek kadar safsınız?

FAŞİST ZORBALIĞA KARŞI MÜCADELE GELİŞİYOR

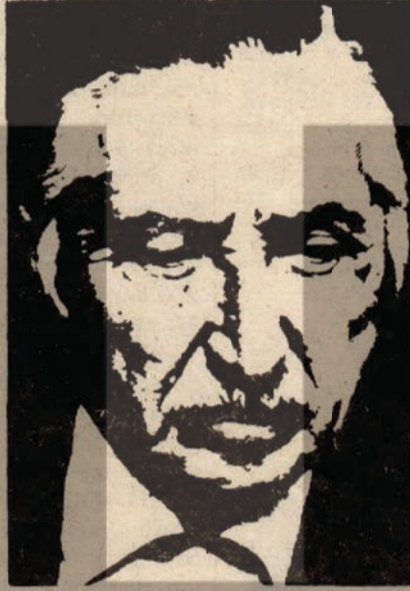
Ekonomik ve politik kriz Şili'de olağanüstü boyutlara erişmiş bulunuyor. Faşist ekonomi politikanın iflasıyla birlikte her dört Şili'liden biri bugün işsiz durumda. Küba'da yayımlanmakta olan "Prisma de Cuba" isimli gazetede bir makalesi çıkan Şili Komünist Partisi Genel Sekreteri Luis Corvalan, faşist diktatörlüğün devrilmesi için partisinin izlemekle olduğu çizgiyi açıkladı.

Corvalan şunları söylüyor: "Pinoche'nin faşist anayasasının zora ve hileye dayanarak kabul ettirilmesinden kısa bir süre sonra Partimiz halkımızın zorbalara karşı ayaklanma hakkını formüle etti. Bu açıklama hâlâ demokrasiye dönüş hayalleri besleyen bazı kişilerin bu hayallerinin kitlelerin gözleri önünde açıkça yıkıldığı bir zamana rastlamaktadır. Şili soluunu temsil eden sekiz partinin geçen Eylül ayında yaptıkları ortak açıklama da, teröre ve kaba kuvvete dayanarak ayakta durmaya çalışan diktatörlük halka ayaklanma hakkını vermektedir, denilmektedir."

Şili KP Genel Sekreteri devamla şunları anlatıyor: "Şili halkının faşist zorbalığa karşı mücadelesi gelişmektedir. Herşeyden önce bu, yaşama hakkını savunmak, hapsedenlerde zor şartlar altında bulunan tutukluların serbest bırakılmasını sağlamak hedefine yönelmiş bulunuyor. Burada şüphesiz, uluslararası dayanışmanın da büyük rolü vardır. Bundan sonra önümüzde kahramanca bir mücadele yürüten muhalefetin örgütlenmesi hedefi yatmaktadır. Örneğin, son zamanlarda Pablo Neruda ve Salvador Allende'nin doğum günleri, 1 Mayıs ve 8 Mart nedeniyle yapılan gösteriler sonunda tutuklanan ve ortadan kaybolan işçilerin anne, çocuk ve eşlerinin yürüttükleri açlık grevleri büyük bir rol oynamıştır. Bütün bunlar 1981'de işçi hareketinin önemli bir gelişme içinde olduğunun göstergeleridir. Bunun dışında, bakır işçilerinin, kömür ocaklarında çalışan işçilerin, metal ve tekstil işçilerinin, ayrıca liman işçilerinin yürüttükleri grevler sendikaların ve sendikaları destekleyen 500 kadar örgütün işbirliğiyle yürütülmüştür.

Bu gerçekler işçi sınıfının ve halkın, faşist diktatörlüğe rağmen mücadele gücünden birşey kaybetmediğinin ifadeleridir.

Ancak, buna rağmen şunu da açıkça belirtmeliyiz ki, son yıllarda yürütülen geleneksel mücadele yöntemleri faşist diktatörlüğü alaşağı etmek için yeterli olmamaktadır. Gerçi bu yöntemler vazgeçilemez tür-

dendirler. Bu yüzden de eski yöntemlerden vazgeçip, onların yerine yenilerini koymak söz konusu değildir; tersine eski yöntemleri kitle hareketlerinin gelişip güçlenmesine katkıda bulunacak yeni yöntemlerle desteklemek, tamamlamak gerekmektedir. Mesele nin özü budur. Hayatın önümüze çıkardığı günün temel sorunu budur."

Daha sonra, hükümet çevrelerinin yaydığı komünistlerin halkı ayaklanmaya çağırdığı şeklindeki söylentilere ilişkin olarak Corvalan "Bu doğru değildir" diyor. Partisinin Şili'de yürütülmekte olan mücadelenin değerlendirilmesine ilişkin bir belgesini aktararak, halen yürütülmekte olan mücadelenin,

ayaklanmaya giden sürecin henüz ilk etabı olduğunu, bu sürecin zaman içinde nasıl gelişeceğini ve ilerde hangi biçimler alacağını önceden kestirilemeyeceğini ifade etmektedir.

Corvalan şöyle devam ediyor: "Yeni türden eylemlerin önemi faşist diktatörlüğün dengesini bozma politikamızı güçlendirmek, bu politikayı hayata geçirmektir. Bu politikayla rejimin yıkılabilir olduğunu göstermeyi, faşizmin yaratmak istediği mutlak sukunet havasını bozmayı, düşman safları arasında güvensizlik yaratmayı, onların iç çelişkilerini geliştirmeyi ve halkın kendi gücüne olan güvenini arttırmayı hedef almaktayız."

Somut örnekler olarak da Corvalan, elektrik şebekelerinin, yüksek gerilim hatlarının sabotajı, radyo ve televizyon istasyonlarının işgali gibi eylemleri göstermekte, ancak, bu türden eylemlerin başarılı olabilmesi için ya halkın da bizzat bunlara katılması gerektiğine, ya da en azından desteklemesi gerektiğine işaret etmektedir. Belirleyici olanın, bütün mücadele biçimlerinin birleştirilmesi olduğunu vurgulamaktadır.

Corvalan daha sonra, faşist diktatörlüğe karşı bütün güçlerin birliğinin temel koşul olduğunu bir kez daha vurgulayarak, şöyle söylüyor: "her geçen gün Şili halkının özgürlük talebi daha da gelişmektedir."

(27.9.1982 tarihli UZ'den tercüme edilmiştir.)

